sumar

1 MOMENTUL ATLANTYKRON — Alexandru MIRONOV (Preşedintele Comitetului de Organizare al „euROcon 2001")
3 PUŢINĂ ISTORIE — Bridget WILKINSON (Preşedintele Societăţii Europene de Science Fiction)
4 euROcon 2001 Atlantykron — Invitaţi
5 Comitetul de organizare
6 Program
8 Harta zonei Cernavoda — Capidava
9 ATLANTYKRON — MITUL ŞI ILUZIA — Aurel CĂRĂŞEL
13 JOE HALDEMAN — Prezentare
14 "Cred că vom supravieţui ca specie" (interviu realizat de Alexandru MIRONOV)
16 Nimeni atât de orb
23 NORMAN SPINRAD — Prezentare
24 "Sci-fi a murit. Trăiască Science Fiction!" (interviu realizat de Traian BĂDULESCU)
26 Anul şoarecelui
31 EUROCON 2001 CEHIA — prezentare — Vaclav PRAVDA
33 KULT ÎN CAP — Costi GURGU
36 TEORETIZAREA ŞI MANAGEMENTUL IMAGINARULUI — Roberto R. GRANT
38 CUM S-A FĂCUT DE A RĂMAS TERRA FATĂ BĂTRÂNĂ — Ovidiu VITAN
55 Scurt istoric al Convenţiilor Europene de Science Fiction

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 560 - 561 / 2001)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

Preşedintele Consiliului de Administraţie
Alexandru MIRONOV

Director general
Şerban URSU

Consilier literar
Ion HOBANA

Secretar general de redacţie
Cristian ROMÂN

Colectivul redacţional
Adrian BĂNUŢĂ
Traian BĂDULESCU
Răzvan STOICA

Tehnoredactare
Iuliana MANOLIU

Difuzare
Aura RĂGĂLIE

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, cod 79781

Telefon: 665 27 75

Telefon/Fax: 222 84 94

ABONAMENTELE se pot efectua la oficiile poştale şi direct la redacţie.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., P.O. Box 33-57, fax: 040 1 222 64 07, tel.: 222 41 26, România, Bucureşti, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1.

ISSN 1220 - 8620

Alexandru MIRONOV
Secretar general
al CNR UNESCO

momentul atlantykron

După o pauză de aproape doi ani, motoraşul cultural numit **CPSF** reînvie, iată, din propria-i cenuşă, şi vă prezintă marfa cu care, de aproape o jumătate de secol, şi-a ademenit cititorii: imaginaţia. În vrac sau în detaliu, la litru, kilogram, kilowat-oră – sau în ce altceva s-o măsura această inefabilă energie numită imaginaţie – Colecţia de Povestiri Ştiinţifico Fantastice a devesat peste cortexul mioritic un catalizator esenţial al mersului spre lumea-de-mâine – care înseamnă salturi tehnologice, dar şi în conştiinţa cetăţeanului Homo sapiens (fie el şi mioritic), aflat în extraordinară ascensiune, de mai bine de 20 de milenii şi, exploziv accelerată de câteva decenii.

CPSF s-a comportat admirabil pe vremea socialismului – ba chiar atât de bine încât un Dumnezeu (Popescu) al presei comuniste a trebuit să o închidă. Cu cătuşe la mâini, **CPSF** s-a metamorfozat însă în fandom – adică mulţimea creatorilor şi consumatorilor de imaginaţie, fenomen unic în cultura lui, având zeci de cenacluri SF, cu mii de membri, pe Câmpiile Elizee ale libertăţii în propriul nostru creier de sapienşi, care cenacluri au impus societăţii româneşti adevărate personalităţi ale lumii-de-mâine, unele dispărute, în timpul orelor de cart (extraordinarul Mihai Ionescu, luminosul soldat al culturii Dan Merişca, marele scriitor Vladimir Colin, teleastul Sorin Sighişanu, omul de radio Radu Goncearov etc. – locuitori, acum, ai unui univers paralel), altele, sublimate după eliberare (zeul blând Adrian Rogoz), dar multe aflate încă în putere, adevăraţi tribuni ai lumii de mâine.

În 1980, în închisoarea de care vă vorbesc a apărut rază de lumină: revistei Ştiinţă şi tehnică (proprietara **CPSF**) i s-a permis editarea unui "Almanah Anticipaţia". La această nouă apariţie au binemeritat câţiva oameni de înţelegere pentru nevoile aproapelui – îi numesc: Ioan Eremia Albescu, redactorul şef al revistei, Ionel Cetăţeanu

("şeful" hârtiei de tipar din acei ani, foarte greu de obţinut) şi, mai ales, [illegible] Valentin Ceauşescu, căruia efervescenţa SF a anilor '80 îi datorează imens. Aşa a apărut "**A.A. 1981**", lucrat aproape în transă de mine şi de ceilalţi editori, şi continuat, an de an, până la revoluţie, în tiraje uriaşe, cu succes extraordinar, datorat, se înţelege, setei de liberatate şi nevoii de imaginaţie care bântuiau lumea. L-a însoţit, cu audienţă mare, o emisiune SF a postului Radio 3 (actualul **Radio România Tineret**), „Exploratorii lumii de-mâine", magistral realizată de Dan Ursuleanu.

Au venit apoi Revoluţia Română şi, după ea, zorii capitalismului. **CPSF** a reapărut, într-un format nou, **Almanahul Anticipaţia** a mai însoţit-o o vreme... dar succesul a fost mic, departe de gloria anterioară. De ce? În primul rând pentru că **Televiziunea Română** a preluat, încă din 1990, largul public al **CPSF**, în foarte spectaculoasa emisiune "Ştiinţă şi imaginaţie", eclipsând paginile tipărite sau ora de radio. În al doilea rând, pentru că modelul a fost repede preluat şi de alte posturi radio şi TV, pe măsura apariţiei lor, mai ales pe plan local. În al treilea rând, pentru că, intrând în economia de piaţă, în ciuda libertăţii în editare, a apărut marea problemă a costului unei cărţi, a unei reviste, aşa că după succesul în vânzări din anii '90–'96, edituri ca **Nemira** – foarte stimabilă – au intrat în declin, odată cu întregul comerţ de carte. Şi, în al patrulea rând, pentru că fandomul, puternicul fandom SF românesc, şi-a subţiat, an de an, legăturile, coeziunea, asociativitatea - după perioada în care Ministerul Tineretului şi Sportului i-a ajutat pe SF-işti să participe la EuroCon-urile şi WorldCon-urile de SF, după apoteoza organizării, în 1994, a EuroCon-ului de la Timişoara, masa SF-iştilor s-a împuţinat, cenaclurile s-au sublimat iar lumea culturii SF a ajuns până la dimensiunile unei subculturi normale.

Aici ne aflăm, în momentul "Atlatykron 2001", adică încercarea de organizare nu numai a unei noi tabere SF – prima de acest fel din noul mileniu, a 11-a de acest fel, pentru care „urmaşii" cernăvodeni ai profesorului Aurel Cărăşel merită toate laudele – în acelaşi timp cu Congresul European de Science Fiction. Reapariţia **CPSF** chiar în acest moment a fost bine calculată – în ideea că, poate, acesta va fi momentul de declic - pragul de la care aşteptăm lumea pe care, timp de decenii, ne-am dorit-o şi pentru care am luptat. Adică: o lume inteligentă, doritoare de cultură, însetată de imaginaţie. O lume pe care audiovizualul să o respecte şi să o slujească, prin emisiunile posturilor de radio şi televiziune existente, mai ales **Radio-ul public** şi **Televiziunea publică**, cu obligaţiile pe care le au în domeniul educaţiei, culturii, ştiinţei. Al cărui public de ascultători şi telespectatori să aibă şi apetenţă pentru cuvântul scris, prin care va avea acces la capodoperele literaturii de imaginaţie a lumii, adică la încă puţin cunoscuţii la noi (din păcate!) Stanislaw Lem, A şi B Strugaţki, Gerard Klein, Isaac Asimov, R. Henlein, Arthur C. Clarke, Joe Haldeman şi Norman Spinrad (oaspeţi ai EuroCon-ului din 2001).

Dacă reuşeşte isprava, adică ne rămân în inimă focurile de artificii ale Atlantykron-EuroCon-ului, pe care îl organizează Sorin Repanovici şi ai lui sub egida UNESCO şi a Ministerului Tineretului şi Sportului, înseamnă că Science Fiction-ul este cu adevărat nepieritor – şi că pentru Ion Hobana şi Alexandru Mironov - ca să iau doar exemplul a doi oameni care cu adevărat şi-au trăit vieţile în lumea SF, ca piese componente ale motoraşului cultural **CPSF** – deceniile de muncă şi speranţă în cea mai bună dintre lumile posibile nu au fost zadarnice.

bridget WILKINSON
Presedintele Societatii
Europene de Science Fiction

puțină istorie

Eurocon-ul a apărut după Worldcon-ul din 1970 - o convenție internațională cu aer european. Prima Convenție Europeană s-a desfășurat în Italia, în 1972.

Regulile primelor Eurocon-uri vizau o Europă divizată în Est și Vest, și pentru mulți ani, alternanța Est-Vest a constituit un fel de balanță. Convențiile erau diferite ca dimensiune, depinzând de cât de mare era fandomul SF din țara gazdă. Unele comunități SF, așa cum cele din Polonia și România, s-au consolidat în această perioadă, pe când altele s-au constituit ca nuclee de cititori și scriitori, adunați în jurul unei reviste sau al unui editor.

Fandomul britanic este cel mai vechi din Europa, și ne disputăm întâietatea cu prietenii din Statele Unite în legătură cu organizarea primei convenții de SF. SF-ul european este oricum mai vechi - nu a început el o dată cu Verne, Mary Shelley sau E.T.A. Hoffman? Criticii nu sunt de acord, dar să nu uităm că acel editor de magazin care a dat numele genului era originar din Luxembourg (Hugo Gernsback - n.r.).

Europa nu cunoaște delimitarea clară între "ghetto-ul" SF și literatura mainstream, așa cum este în Statele Unite, dar a ieși din țara ta constituie o problemă și scriitorii buni care nu sunt "parohiali" au încă o audiență mică.

Sfârșitul diviziunii Est-Vest a determinat amplificarea contactelor internaționale, în special în țări ca România, unde izolarea a fost extrem de accentuată. Pe parcursul a cinci ani s-a petrecut o altă schimbare, care a permis un contact și mai puternic - Internet-ul. Mijloacele de comunicare sunt, în prezent, rapide și ieftine (deși nu întotdeauna demne de încredere). Newsletter-ele sunt mai ieftin de distribuit prin e-mail decât prin poștă, și mai ușor de trimis undeva în lume decât la vecini.

Revistele de SF apar acum ca site-uri web. Cluburile SF, revistele și site-urile naționale de SF constituie acum un lucru comun. Unele din ele includ publicații electronice cu texte traduse ale autorilor locali. Unele sunt bune, unele îngrozitoare, dar toate acestea permit cititorilor străini să treacă în revistă noi scrieri și să contribuie la traduceri mai bune. Doar recent, traducerile pentru cititorii englezi au dus la apariția unor antologii cu distribuție slabă. Orice este mai ușor de găsit, dacă posezi abilitatea de a ști să cauți.

SF-ul politic este iarăși popular, cel puțin în Marea Britanie și Statele Unite, deși a fost extrem de demodat în ultimii ani. Dacă ceva o ia razna, e mai bine să experimentezi în ficțiune decât în realitate.

Acest Eurocon în sine este un experiment. Primul organizat mai degrabă ca o tabără de SF decât ca o manifestare susținută între patru pereți. Îmi amintesc acest loc datorită unor discuții avute în poiană, neadresate unor mulțimi numeroase. Fluviul în sine afectează acest spațiu. Dacă apa este mare, plajele sunt mai mici.

Și cine va avea curajul să concureze cu corul de broaște din timpul serii?

euROcon 2001 Atlantykron

www.atlantykron.org

invitați de onoare

JOE HALDEMAN, scriitor SUA
NORMAN SPINRAD, scriitor, SUA

invitați speciali

ROBERTO QUAGLIA,
Scriitor, ITALIA
DAVID ANDERSON,
Doctor în fizică, preşedintele Centrului de Studii pentru Călătorii Temporale SUA
DUMITRU PRUNARIU
Directorul AGENȚIEI SPAȚIALE ROMÂNE
JONATHAN COWIE
Biolog , INSTITUTUL NAȚIONAL DE BIOLOGIE, MAREA BRITANIE
ALEXANDRU ECOVOIU
Biolog, INSTITUTUL CENTRAGEN, UNIVERSITATEA BUCUREŞTI
LORAND SAVU
Biochimist, DEXTER COM
BARRY SHAVERIN
Producător DISCOVERY CHANNEL – MAREA BRITANIE

invitați

CRISTIAN TUDOR POPESCU, scriitor, redactor şef Cotidianul ADEVĂRUL
ROMULUS BĂRBULESCU, scriitor
GEORGE ANANIA, scriitor
FLORIN CHIRCULESCU, scriitor
HARALD ALEXANDRESCU, astronom
ŞERBAN URSU, promotor, director al Revistei ŞTIINȚĂ ŞI TEHNICĂ
RĂZVAN HARITONOVICI, scriitor
GEORGE CEAUŞU, scriitor

comitet de organizare

Preşedinte de onoare
ION HOBANA

Preşedinte
ALEXANDRU MIRONOV

Director executiv
SORIN REPANOVICI

Director ştiinţific
FLORIN MUNTEANU

Relaţii externe
CĂTĂLIN GROSU
ANTUZA GENESCU

Director de public relations
TRAIAN BĂDULESCU

Director artistic
VALENTIN IONESCU

Relaţii mass-media
NICOLAE E. VÂRGOLICI
NICU COZMA

Director de program - relaţia cu editurile
VLAD POPESCU

Webmaster site:
EUGEN LOJNIŢĂ
EDUARD PANDELE

Co-organizatori:
CRISTIAN PANFILOV
GEORGICĂ GRIGORE
ADRIANA GHEORGHE

euROcon 2001 • Atlantykron

16-19 august

Capidava — România

PROGRAM

www.atlantykron.org

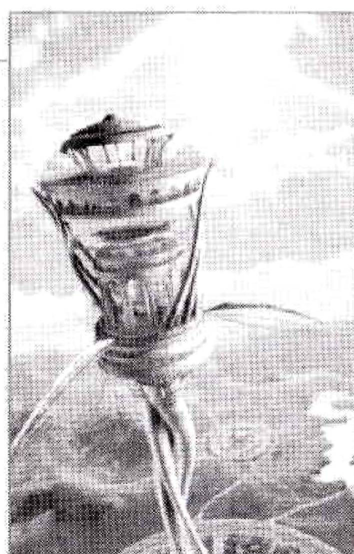
joi 16 august

21.15 Deschiderea oficială.
Discursul domnului Alexandru Mironov, președintele Comitetului de Organizare
Discursul domnului Stelian Duțu, președintele Consiliului Județean Constanța

21.30 Prezentarea invitaților

22.00 Filme: „The Time Machine", „The Time Bandit"

vineri 17 august
ziua timpului

Moderatori:
David Anderson, Joe Haldeman, Ion Hobana, Florin Munteanu

10.30 Ce este timpul?

11.30 Laborator interactiv spațiu timp

13.00 Deschiderea expoziției de carte

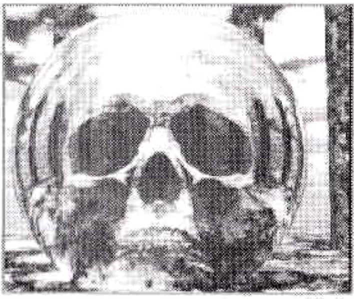
15.00 Călătoria în timp – de la science fiction la cercetarea științifică

16.00 Viața în viitor: următorii o sută de ani

18.00 Norman Spinrad în dialog cu participanții - autografe

21:00 Spectacol de muzică electronică și teatru astropoetic - „Heavenly Bodies" (**Mihai Dumitrescu** — compozitor și interpret, **Andrei Dorian Gheorghe** — poet)

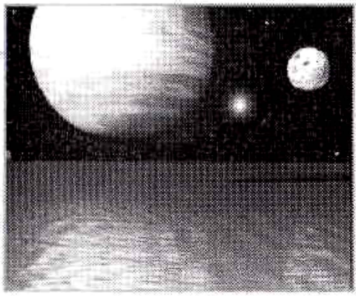
22.00 Filme: „The Boys from Brazil", „The Island of dr. Moreau"

sâmbătă 18 august
ziua geneticii

Moderatori:
Jonathan Cowie,
Alexandru Ecovoiu,
Lucian Gavrilescu

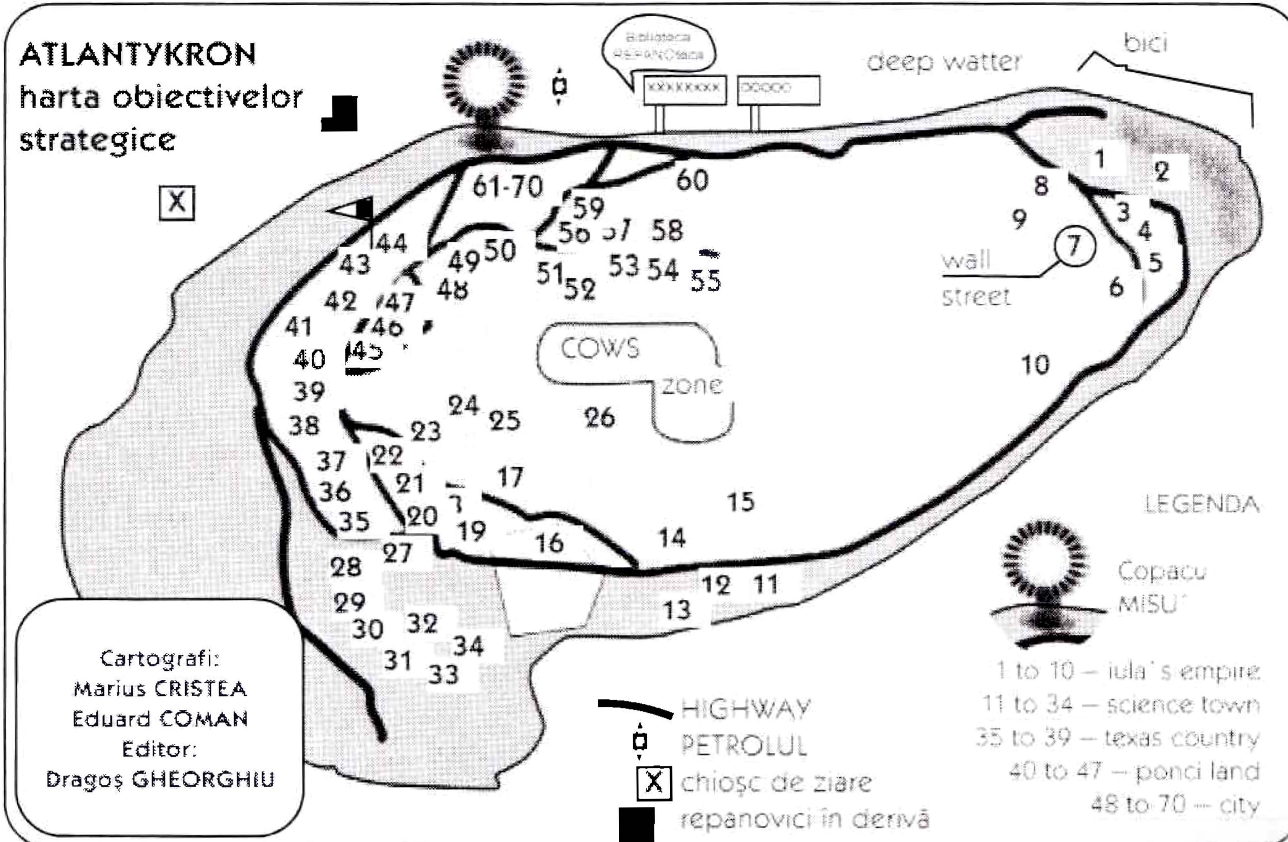
10.30 Ce este genomul?
12.00 Deschiderea expoziției de artă plastică și de modelism
14.00 Manipularea genetică – de la science fiction la realizările recente
16.00 Destinul literaturii Sf în zodia audio-vizualului. Dezbatere cu participarea scriitorilor, editorilor și reprezentanților mass media
18.00 Joe Haldeman în dialog cu participanții – autografe
19.00 Avanpremieră film SF
22.00 Filme: „Forbidden Planet"; 2001 – Space Odyssey

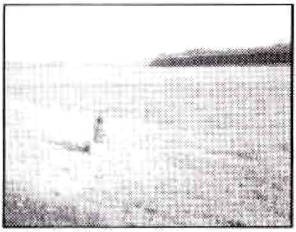
duminică 19 august
ziua cosmosului

Moderatori:
Norman Spinrad,
Dan D. Farcaș,
Alexandru Mironov

10.30 Primii oameni în Lună – de la science fiction la Programul Appolo
14.00 Decernarea Premiilor "Vladimir Colin"
14.30 Realizări și perspective în exploatarea Cosmosului – Proiectul Marte
16.00 Vizită la Cetatea arheologică Capidava
21.00 Decernarea Premiilor Europene
21.30 Reprezentantul Comitetului de organizare ceh prezintă EuroCon 2002 (Praga - Chotebor)
22.15 Cuvântul de închidere al Președintelui Asociației Europene de Science Fiction, Bridget Wilkinson
22.30 Închiderea Oficială a EuroCon 2001 – Focuri de artificii

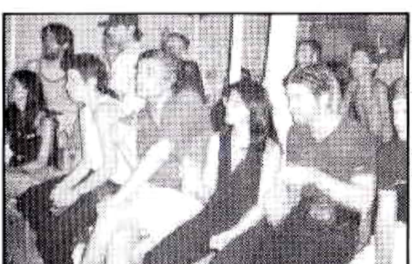

ATLANTYKRON
harta obiectivelor
strategice
deep watter
bici
wall
street
COWS
zone
LEGENDA
Copacu
MISU'
1 to 10 – iula's empire
11 to 34 – science town
35 to 39 – texas country
40 to 47 – ponci land
48 to 70 – city
HIGHWAY
PETROLUL
chioşc de ziare
repanovici în derivă
Cartografi:
Marius CRISTEA
Eduard COMAN
Editor:
Dragoş GHEORGHIU

Aurel CĂRĂŞEL

atlantykron - mitul şi iluzia

Mai întâi, au fost trei nebuni ai marilor oraşe, Alexandru Mironov, pe atunci redactor la TVR, Aurel Cărăşel, profesor la un liceu agroindustrial, şi Sorin Repanovici, elev la amintitul liceu, trei visători care şi-au închipuit că ar putea să introducă farmecul sălbatic al naturii dunărene în construcţiile stelare ale mileniului al treilea. În mai 1989, cu oarecare fereală de regimul comunist la epocii, sus-numiţii s-au îmbarcat pe o şalupă, însoţiţi de foarte tinerii cenaclişti atlanţi, şi au făcut o vizită protocolară hoardelor de ţânţari care bântuiau cu sălbăticie pe insula fără nume, situată la vreo 22 km de Cernavoda, foarte aproape de ruinele tăcute ale cetăţii Capidava. Nimeni nu bănuia pe atunci că asistă la punerea bazelor unui mit al creaţiei, în foarte popularul mediu SF din România, un mit de care aveau să se lege vieţile majorităţii creatorilor de gen din România. Gândul iniţial al lui Alexandru Mironov a fost acela al unei tabere de-o vară, care să-i mute pe cenaclişti, din taberele de creaţie organizate cu precădere în Moldova, într-o zonă mai puţin cunoscută.

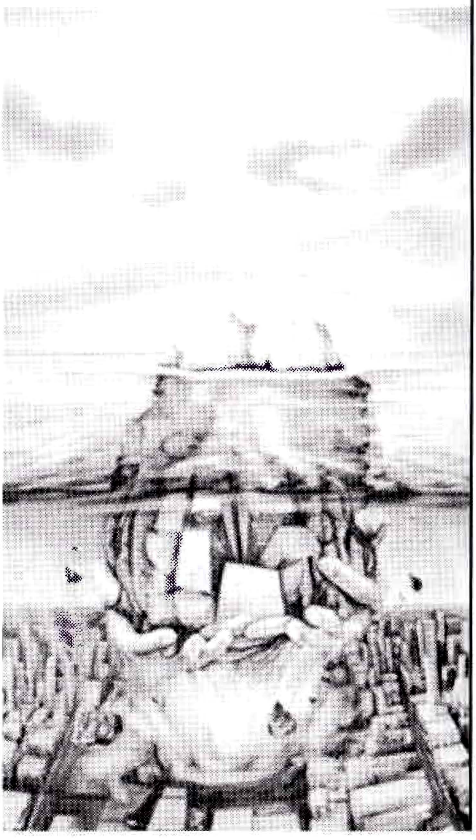
Atlantykronienii în timpul unei conferinţe captivante

Şi prima tabără s-a ţinut la sfârşitul lunii iulie 1990, într-o deconcertantă atmosferă de vacanţă, cu numai 30 de taberamani, înşiraţi în vreo 10 corturi, care pe timpul zilei pescuiau, jucau polo şi scriau de zor ascunşi prin tufişuri, iar noaptea îşi citeau producţiile la focul de tabără, care suporta candid orice. Era vremea începuturilor, când toţi se simţeau geniali, critica se dovedea acerbă, dar fără priză la creatori, iar creaţia era aruncată imediat pe fundul rucsacului pentru a îngroşa stiva de manuscrise din sertarele de acasă. A fost atât de iluzoriu liniştită acea atmosferă, încât la ultimul foc de tabără, Alexandru Mironov ne-a aruncat nada, fără să-şi închipuie nici măcar el ce avea să urmeze. Dragii mei, mi-ar plăcea atât de mult ca tot ceea ce a fost aici în această vară să perpetueze, încât, dacă aveţi curaj să susţineţi pariul, vă dau întâlnire în acelaşi loc, tot la un foc ca acesta, şi în anul 2000!

Şi povestea continuă în avalanşă, prinzând în vâltoarea ei sute de oameni de pe întreg cuprinsul ţării.

Şi astfel ATLANTYKRON-ul s-a născut din ape

De la an la an, lucrurile au devenit tot mai complexe, iar populaţia nomadă a insulei a atins cifre incredibile pentru spaţiul atât de liniştit al comuniei din apropiere – peste 250 de adolescenţi şi tineri din toată ţara ce se strângeau dincolo de braţul adânc care separă insula de mal şi aşteptau răbdători bărcile care să-i treacă perpetuul Stix. Rând pe rând, au apărut bacurile-dormitor, cablul subacvatic de curent electric, staţiile de emisie-recepţie, camerele de filmat ale diverselor televiziuni, corturile militare şi calculatoarele lui Florin Munteanu şi cele cu aparatura de testare pentru sportivi ale lui Pierre de Hillerin, spaţiile de expoziţie în aer liber pentru grafică (gen Kopakul Mishu), cele amenajate pe secvenţe de plaje pentru creaţia Sf de tip naturist (sculpturi în... nisip, în nămol, în lemn etc.), ecranele de proiecţie a filmelor ştiinţifice, aparatura video pentru filmele SF, legătura cu InterNet-ul prin satelit şi creearea unor site-uri cu imagini video dedicate taberei, postul de radio local Atlantykron, condus în perioada primilor ani de maestrul Ştefan Ghidoveanu, revista taberei, machetată pe calculator şi multiplicată la xerox, expoziţiile de carte ale editorilor de profil, zecile de concursuri de creaţie şi de inventivitate, patronate în primii ani de scriitori de renume, precum George Anania şi Romulus Bărbulescu, cronica umoristică a taberei, lecturată la microfonul cenaclului de seară de către paşnicul domn Sandu Vasile, din greşeală profesor de matematică, numere de revistă dedicate fenomenului atlantykronian (a se vedea Jurnalul SF), balurile mutanţilor, cele dedicate frumuseţilor masculine şi feminine ale insulei, ba chiar şi celor bisexuaţi (primul premiant se spune că ar fi fost acordat lui Pompilian Tofilescu, de la cenaclul Henri Coandă din Craiova), filmele documentare şi chiar cele artistice (primul artistic, realizat cu cenaclişti pe post de actori ad-hoc, este filmat şi transmis pe TVR în 1991, pe un scenariu de Ovidiu Petcu, în care insula devine un loc în afara scurgerii timpului, enclavă creată prin explozia centralei atomoelectrice de la Cernavoda), străinii, inevitabilii străini animaţi de paşnice gânduri SF (în ordinea sosirii – Roberto Quaglia, zis şi macaronarul, însoţit de prietenul său Max, zis şi foca, Bridget Wilkinson, o foarte populară domnişoară din SF-

Oare ce ne mai pregăteşte David Anderson?

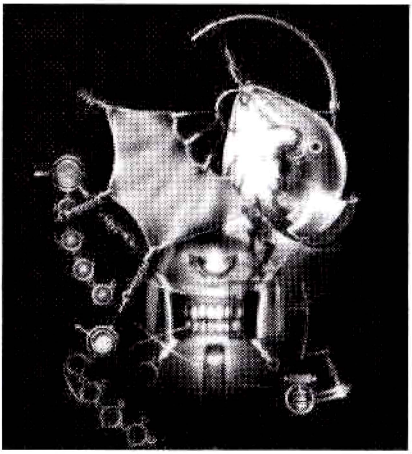
ul european, al cărui destin conduce de câţiva ani buni, apoi, inevitabil tatăl aceluiaşi Roberto Quaglia, David Anderson, un american simpatic, cu alură de viking, rătăcit pe culoarele călătoriei în timp pe insulă, monstrul sacru Robert Sheckley, adus de acelaşi insistent R. Quaglia ş.a.m.d.). Să continuăm înşiruirea?

După Convenţia Europeană de SF de pe insula Jersey, din 1994, insula cea mică din vestul teritoriului atlant a fost botezată New Jersey de către un fan intreprid (l-am numit pe Cristian Panfilov de la Atlantis-Club Cernavoda). Şi tot în această perioadă, cei cu aplecare spre lingvistică au început să caute cu înverşunare originea termenului Atlantykron. Dezlegarea a fost adusă la un foc de tabără, contra unei înghţituri de vodcă, de un alt atlant, Felix Moga, care şi-a amintit că, prin 1991, pe când omenirea era tare entuziasmată de concediul insular şi voia să boteze în atmosferă robinsoniană tot ce le cădea sub ochi, cineva a propus ca insula să se numească Atlantida, ca şi fanzinul scos de cenaclul cernavodean. Dar cum minoritatea cea mai puternică a invitaţilor era formată din craioveni, iar cenaclul lor scosese infzinul CRON, s-a ajuns la o combinare corectă şi egală a celor două denumiri. Şi astfel ATLANTYKRON-ul s-a născut din ape.

Au fost, de-a lungul anilor, numeroase concursuri şi nenumărate premii. Cel mai vechi şi mai constant a fost acela de creaţie literară, cunoscut sub denumirea de Una pe Zi. Modalitatea de derulare era relativ simplă: dimineaţa, pe Kopakul Mishu, se afişa tema pentru ziua respectivă, creatorii o preluau, se ascundeau prin tufişuri, ori pe plajele mai singuratice, se aşterneau pe lucru şi după-amiaza o predau la punctul de adunare prestabilit. Seara, după ce juriul termina de lecturat, se făcea premierea, înainte de citirea Cronicii lui Nea Sandu.

Dar la fel de atractive s-au dovedit şi concursurile de artă plastică, de modelaj, de inventivitate, cel destinat prozelor aduse de acasă şi cenaclurile de seară, care s-au bucurat de-a lungul anilor de o audienţă constantă.

Cea mai mare audienţă s-a înregistrat, la fiecare ediţie a taberei, cu ocazia a două evenimente considerate fundamentale pentru buna ei desfăşurare: masa şi cronica taberei, susţinută de profesorul Vasile Sandu, cronică din care ne permitem să cităm mai jos câteva fragmente, spre exemplificare:

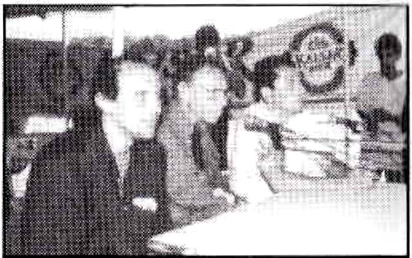

„Ni s-a comunicat că o anumită persoană nu a înțeles modalitatea exactă de folosire a WC-ului marinăresc de pe bac. A intrat în cabină cu căldarea, a făcut ceva direct în căldare, a ieşit emoționat, a umplut căldarea cu apă din Dunăre, a reintrat în cabină cu căldarea şi a vărsat conținutul în găuricea din podea. Organizatorii au anunțat că dacă vor mai fi surprinse persoane folosind incorect cămăruța de recluziune, acestora li se va arăta imediat fundul... Dunării."

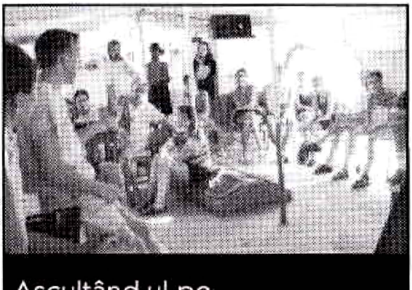
Mesaje de la ascultătorii postului de radio Atlantykron: "Dați bă rep! Măi ăştia cu muzica la ora asta, zău, nu aveți minte! Da' o muzică mai excitantă nu aveți? D-lor ne e foame! Să facem un concurs, la care singurul competitor să fie Bridget şi s-o punem să spună, pe româneşte, şase saşi în şase saci şi tâmpenia aia cu capra. După care, indiferent de rezultat, s-o premiem! V-am zis, potoliți-vă cu muzica aia că ieşiți bătuți! Dați bă rep! A venit cineva de pe malul celălalt şi urlă după barcă, Felix sau Piciu, ajutați-l, să nu facă omul infarct; hi-hi-hi-hi, să dea din aripi, să-şi ia avânt de la Cernavoda şi să sară, nu i-a spus nimeni? - barca este numai pentru albi!"

Dacă nici unul dintre visători nu a putut ajunge încă în vreo altă Galaxie, stranietatea Cosmosului a venit ea pe insulă. În 1999, cele aproape două ore cât a durat fenomenul unei eclipse totale de Soare i-au purtat pe cei peste 200 de taberamani înapoi către străfundurile propriei istorii atlante, în zona de beznă a scufundării insulei şi a trezirii la viață a mitului. Reflexele cenuşii, tulburătoare ale unei Dunări necunoscute şi, brusc, amenințătoare, miile de peşti răscoliți în adâncuri către luciul amenințător al oglinzii apei, chipurile cadaverice de pe bacuri, totul nu era decât o iluzie venită de dincolo de Timp. Era semnul pentru un eveniment viitor, care urma să pună capăt din, triumfal şi apocaliptic, mitul Noii Atlantide.

Ne găsim în anul 2001, într-un alt secol şi într-un alt mileniu. Pe Atlantykron urmează să aibă loc Convenția Europeană de Science Fiction. Atlantykron, o insulă pierdută în pustietatea celui mai lung şi mai bătrân fluviu al Europei...

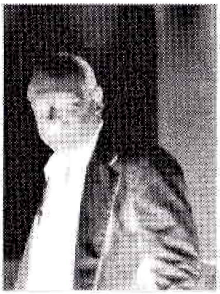
Un „monstru sacru" pe Atlantykron, Robert Sheckley, încadrat de Roberto Quaglia şi Sorin Repanovici

Ascultând-ul pe David Anderson

JOE HALDEMAN

Născut în 1943, în Oklahoma City. A copilărit, însă, în Anchorage, Alaska şi Bethesda, Maryland. Are studii superioare atât în fizică şi astronomie, cât şi în litere. În 1965, se căsătoreşte cu Gay (Potter) Haldeman. Între 1968 şi 1969, a luptat în Războiul din Vietnam. Scriitor profesionist din 1970. În prezent, trăieşte în Florida şi Cambridge, Massachusets. Pe lângă cunoscutele sale romane şi povestiri, Haldeman este recunoscut şi drept un poet valoros. Lucrările sale au fost traduse în 19 limbi.

Volume: **War Year** (1972), **Cosmic Laugher** (1974), **The Forever War** (1975), **Mindbridge** (1976), **Planet of Judgment**, **All my Sins Remembered**, **Study War No More** (1977), **Infinite Dreams** (1978), **World Without End** (1979), **Worlds** (1981), **Worlds Apart** (1983), **Dealing in Futures** (1985), **Tool of the Trade** (1987), **Buying Time** (1989), **The Hemingway Hoax** (1990), **Worlds Enough and Time** (1992), **Vietnam and other Alien Worlds** (1993), **None So Blind** (1996), **Forever Peace**, **Saul's Death and other poems** (1997), **Forever Free** (1999), **The Coming** (2000).

Premii importante: **Hugo** - "The Forever War" (1976) şi "Forever Peace" (1998) - pentru cel mai bun roman; „The Hemingway Hoax" (1991) - pentru cea mai bună nuvelă; "Tricentennial" (1977) şi "None So Blind" (1995) - pentru cea mai bună povestire. **Nebula** - "The Forever War" (1976) şi "Forever Peace" (1998) - pentru cel mai bun roman; „The Hemingway Hoax" (1990) - pentru cea mai bună nuvelă; "Graves" (1993) - pentru cea mai bună povestire. **John W. Campbell Memorial** - "Forever peace". **World Fantasy Award** - "Graves" (1993) - cea mai bună povestire.

Joe Haldeman a mai vizitat România în 1994, când a fost invitat de onoare la euROcon-ul de la Timişoara.

cred că vom supraviețui ca specie

foto: viorel NICULAU

Joe Haldeman și Alexandru Mironov, Melbourne - septembrie 1999

alexandru MIRONOV: Războiul veșnic[1] este, de fapt, o superbă poveste de dragoste și, chiar dacă reprezintă o distopie, în roman apare speranța. De ce ați simțit nevoia de a scrie și Pacea veșnică[2]?

joe HALDEMAN: Nu văd Pacea veșnică atât de strâns legată de Războiul veșnic. Am mai scris de atunci o lucrare care se leagă de Războiul veșnic și care se numește Veșnic liber[3]. Probabil am simțit nevoia să fac asta pentru că am îmbătrânit, iar personajele sunt aceleași și continuă povestea 20 de ani mai târziu.

a.M.: V-am pus această întrebare gândindu-mă că încă există violență în lume. Credeți că în anii ce vor veni vor fi mai puține războaie?

j.H.: Cred că războaiele dintre națiunile avansate ar putea deveni mai puțin violente, dar, cu siguranță, vor exista oameni care își vor da în cap, unul altuia, și se vor înjunghia reciproc. Nu cred că un război din viitor va fi mai civilizat decât cele din Kosovo sau Africa.

a.M.: Pentru anii ce vor veni, în viitor, simțiți că satul global tinde să devină tot mai "global"?

j.H.: Nu. Aș fi fost mai optimist acum 5 sau poate acum 10 ani. Mi-ar face plăcere să cred că este așa, dar acesta ar fi un răspuns automat. Lucrurile nu par să se fi schimbat.

a.M.: Luând în considerare faptul că ideile dumneavoastră intră în mințile oamenilor, simțiți responsabilitatea de a avea cuvinte atât de dure în cărțile pe care le scrieți?

j.H.: Nu simt nici o responsabilitate pentru felul în care îmi interpretează oamenii lucrările, încerc să fiu o persoană responsabilă și asta îmi include atât opera,

Noi lucrăm cu un univers mai mare. Nu avem cum să ne simțim importanți atunci când ne raportăm la Galaxie.

cât și viața. Sper că ceea ce scriu aduce dragostea, pacea, bunătatea și împuținează războaiele și ura. Dar nu mă simt nici pe departe atât de important. Cred că cei care îmi citesc lucrările sunt deja înclinați spre pace, spre o lume în care oamenii se respectă unii pe alții.

a.M.: Este ciudat, sunteți unul dintre cei mai importanți autori din lume, SF-ul este deja genul principal de literatură, sau, oricum, unul dintre cele mai importante. Așadar sunteți important, dar nu vă simțiți ca atare, de altfel ca și Bob Silverberg sau Robert Sheckley...

j.H.: Cred că asta face parte din firea scriitorului de SF. Cunosc oameni care sunt scriitori de prim rang, dar care au mult mai puțini cititori decât mine, și totuși se simt importanți - ei și opera lor - și consideră că pot schimba lumea! Ei bine, nu o schimbă.

a.M.: Această modestie s-ar putea datora și faptului că vă întâlniți la WorldCon-uri cu fanii dumneavoastră. Este această modestie produsul unor astfel de întâlniri?

j.H.: Doar în parte. Ea se datorează, poate, canavalei pe care brodăm. Noi lucrăm cu un univers mai mare, comparativ cu cineva care scrie despre lucrurile de zi cu zi. Nu avem cum să ne simțim importanți atunci când ne raportăm la Galaxie, la Soare, la stele.

a.M.: Am participat până acum la trei întruniri majore, printre care și la EuroCon-ul de la Timișoara. Cum vedeți dumneavoastră aceste întâlniri, aceste asocieri? Cum le-ați descrie?

j.H.: Este o comuniune. Este ca o familie. Nu-i vorba atât de consensul asupra unei idei, cât de faptul că ideile sunt importante și că mai degrabă stăm de vorbă, decât să ne certăm asupra unei idei sau alteia. Nici o idee nu este privilegiată în fața alteia. Este important să comunicăm. Putem discuta la nesfârșit și cred că fanii SF-ului înțeleg acest lucru.

a.M.: Sunteți optimist cu privire la viitorul omenirii?

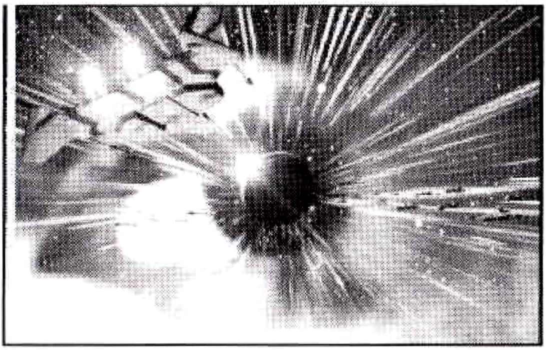
j.H.: Sunt la fel de optimist ca oricine din jurul meu. Cred că vom supraviețui ca specie. Dar dacă s-ar întâmpla altfel, nu m-aș mira. Știu multe despre viață și nu numai lucruri bune. Dar sper că pot rămâne optimist.

traducere de dan CADAR

[1] The Forever War.
[2] The Forever Peace.
[3] The Forever Free.

joe HALDEMAN

nimeni atât de orb

Totul a început când Cletus Jefferson s-a întrebat "De ce nu sunt toți orbii genii?". Cletus avea doar 13 ani la vremea respectivă, dar era o întrebare bună, şi el avea să lucreze pornind de la ea pentru încă 14 ani, apoi să schimbe lumea pentru totdeauna.

Tânărul Jefferson era un polimatematician, un autodidact şi un tocilar literalmente fără egal. Avea un set de chimie, un microscop, un telescop şi mai multe computere. Unele dintre ele cumpărate cu bani obținuți dintr-un sistem piramidal. Majoritatea veniturilor sale venea din educație: îşi învăța colegii să nu ceară cărți ca să le intre chintă la culoare.

Nici măcar tocilarii, nici chiar cei care sunt şi jucători de poker fără egal, nici chiar jucătorii de genul tocilar, care pot rezolva ecuații diferențiale în cap, nu sunt imuni la săgețile lui Cupidon şi brusca furtună de testosteron care acompaniază aceste proiectile la vârsta de treisprezece ani. Cletus ştia că e urât şi că maică-sa îl îmbracă ciudat. Era de asemenea scund şi îndesat, şi nu putea să arunce cu mingea în nici o direcție. Nimic din toate astea nu l-a deranjat până când glandele sale n-au început să sintetizeze chimicale care nu existau în setul lui de chimie. Astfel, Cletus începu să se pieptene, şi-şi alese haine care nu se potriveau una cu alta după regulile modei, dar era tot îndesat şi scund şi cu trăsături neregulate. De asemenea, era cea mai tânără persoană din şcoala sa, deşi era în an terminal – şi singura persoană neagră de acolo, ceea ce era un lucru important în Virginia în 1994

Dacă dragostea ar avea bun-simț, sau dacă impulsurile sexuale ar putea fi temperate de logică, ar fi fost de aşteptat ca Cletus, fiind Cletus, să evalueze situația şi să plece în căutarea cuiva care să fie comod. Dar desigur că nu făcu asta. Zăngăni şi clincăni prin maşina pachinko a adolescenței, fiind refuzat de la prima vedere de fiecare Mary sau Veronica sau Judy din Universul Cunoscut, de la cele minunate la cele frumoase la drăguțe la simpatice până la cele cu "personalități de excepție", până ce forța irezistibilă a statisticii îl aduse în fine în contact cu Amy Lindenbaum, care nu-l putea refuza la prima vedere pentru simplul motiv că era oarbă.

Ceilalți copii găsiră faptul mai mult decât amuzant. Pe lângă că era oarbă, Amy era cam de două ori mai înaltă decât Cletus, şi, ca să fim generoşi, avea trăsături tot atât de neregulate. Era însoțită de un câine care semăna foarte mult cu Cletus, scund şi îndesat şi negru. Toată lumea era politicoasă cu ea, pentru că era oarbă şi bogată, dar era proaspăt transferată din altă parte şi nu avea prieteni.

Astfel, Cletus, căruia Cupidon îi trimisese săgeţi, intră în scenă, şi ceea ce ar fi putut fi o simplă aventură de genul "extremele se atrag" deveni o uniune emoţională şi intelectuală care avea să declanşeze un adevărat tsunami social care să schimbe condiţia umană pentru totdeauna. Dar mai întâi a fost vioara.

Colegii ei îşi dăduseră seama că Amy era şi ea un fel de tocilară, dar nu-şi putuseră da seama de care tip era. Era destul de bună la calculator, dar asta putea fi atribuit faptului că era oarbă şi chiar avea nevoie de chestia aia. Nu era o fanatică a calculatoarelor, nici a istoriei sau a ştiinţelor sau a matematicii sau a serialului Star Trek, aşa că oare ce fel de tocilar era? S-a dovedit că pasiunea ei era muzica, dar la vremea respectivă era prea timidă ca să cânte în public.

Tot ce conta pentru Cletus, la început, era că ea nu avea acel enervant cromozom Y şi nu fugea de el: în diagrama Venn a rasei umane, era singurul membru al acestui set. Când află că ea era şi inteligentă (citise mai multe cărţi decât majoritatea colegelor ei la un loc), dragostea începu să pâlpâie. Asta se întâmplă înainte de vioară.

Lui Amy îi plăcea Cletus pentru că acesta nu-i necăjea câinele şi punea întrebări directe despre cum e să fii orb. Putea să evalueze oamenii destul de bine după voce: după o propoziţie, ştia că el e tânăr, negru, timid, tipul de tocilar, şi că nu e din Virginia. Putea să ghicească din inflexiunile vocii lui că el fie nu e atractiv, fie îşi închipuie că nu e. Era cu şase ani mai bătrână decât el şi albă şi de două ori mai înaltă, dar în rest se potriveau destul de bine, aşa că începură să se vadă foarte des.

Printre puţinele lucruri despre care Cletus nu ştia nimic era şi muzica. Faptul că ceilalţi copii îşi pierdeau vremea memorizând versurile cântecelor stupide din Top 40 era pentru el o dovadă a unor disfuncţii intelectuale, dacă nu nebunie curată. Mai mult, părinţii lui fuseseră întotdeauna pasionaţi de operă. Un univers mărginit pe de o parte de mormăieli puerile despre dragoste neîmpărtăşită şi pe de alta de străini care scot ţipete agonizante nu era un univers pe care Cletus şi-ar fi dorit să-l exploreze. Până în momentul în care Amy îşi luă vioara.

Discutau tot timpul. Luau prânzul împreună şi se întâlneau în recreaţii. Când vremea era frumoasă, stăteau pe-afară înainte şi după şcoală şi vorbeau. Amy îşi rugă şoferul să întârzie câte zece-cincisprezece minute când venea să o ia de la şcoală.

Aşa că după vreo trei săptămâni pline, Amy îl invită pe Cletus să vină la cină la ea acasă. El ezită un pic, pentru că ştia că părinţii ei sunt bogaţi, dar era şi curios să le afle stilul de viaţă şi, s-o recunoaştem, era suficient de luat de flamă ca să se arunce în prăpastie dacă ea l-ar fi rugat frumos s-o facă. Folosi chiar nişte bani pe care-i strângea pentru un calculator ca să-şi cumpere un costum nou, un simptom care-o făcu pe maică sa să şi caute cutia de calmante.

Atmosfera de la cină fu cam incomodă, la început. Cletus era uimit de arsenalul de argintărie şi de multitudinea de feluri de mâncare care nu aveau gust sau aspect de mâncare. Dar ştiuse că avea să fie un test, şi el întotdeauna ieşea bine la teste, chiar dacă trebuia să ghicească regulile în timpul testului.

Amy îi spusese că tatăl ei e milionar, prin propriile eforturi; averea sa izvorâse dintr-un set de patente în domeniul electronicii. Astfel, Cletus petrecuse o sâmbătă la biblioteca Universităţii, întâi căutând patentele şi apoi citind texte selectate, aşa că era pregătit, cel puţin în privinţa tatălui. Totul merse bine. La supă, cei patru discutară

despre computere. La coctailul de calmar, Cletus şi dl. Lindenbaum restrânseseră discuţia la sisteme de operare şi scheme de partiţionare a datelor. Cu antricoate a la Wellington în faţă, Cletus şi "Spune-mi Lindy" discutau electrodinamică cuantică. La salată erau pe un nor electronic şi pe când se serveau nucile, cei doi săriţi de la acel capăt de masă discutau în algebră Booleană în timp ce Amy şi maică-sa schimbau priviri semnificative şi fredonau arii din operetele lui Gilbert şi Sullivan.

Când se retrăseseră în sala de muzică la cafele, Lindy îl plăcea foarte tare pe Cletus, şi sentimentul era reciproc, dar Cletus nu ştia cât de mult o place pe Amy, nu până în momentul în care ea puse mâna pe vioară.

Nu era un Stradivarius – i se promisese că va primi unul dacă şi când va absolvi Julliard – dar costase mai mult decât Lamborghiniul din garaj şi ea nu numai că-şi merita vioara, ci o egala. O luă şi o acordă în linişte, în timp ce mama ei se aşeză în faţa unei orgi electronice, lângă pianul de concert, o setă pe "harfă" şi începu arpegiul simplu pe care un cunoscător în ale muzicii l-ar fi recunoscut ca fiind introducerea la recitalul de vioară din "Thais" a lui Massenet.

Cletus nu ascultase atent muzică de operă niciodată, aşa că nu ştia povestea despre transformare şi dragoste transcendentă din spatele muzicii, dar ştia că prietena lui îşi pierduse vederea la vârsta de cinci ani, şi în anul următor – anul în care se născuse el – i se dăruise prima vioară. De treisprezece ani ea folosea vioara ca să spună ce nu vroia să spună în cuvinte, poate şi ca să vadă ceea ce nu putea să vadă cu ochii, şi pe matricea înşelător de simplă pe care Massenet o construise ca să prezinte povestea frumoasei curtezane Thais, renăscută ca mireasă a lui Christo, Amy îşi ierta universul fără Dumnezeu pentru că i luase vederea, şi îl glorifica pentru ceea ce primise în schimb, totul într-un limbaj pe care chiar şi Cletus îl putea înţelege. Acesta nu plânse prea mult, dar când ultima acută răsună tremurat, el plângea cu faţa în palme, şi ştia că dacă ea îl vroia, putea să-l aibă pentru totdeauna şi, ciudat, având în vedere vârsta lui şi ce s-a întâmplat până la urmă, avea dreptate.

Învăţă să cânte la vioară înainte de a-şi da primul doctorat, şi în decursul unei prietenii de o viaţă aveau să cânte împreună mai mult de zece mii de ore, dar toate acestea vor veni după ideea cea mare. Ideea – De ce nu sunt toţi orbii geniali ? – fu plantată chiar în seara aceea, dar nu dădu lăstari decât o săptămână mai târziu.

La fel cu majoritatea copiilor de 13 ani, Cletus era fascinat de corpul uman, al lui şi al altora, şi, în mod neobişnuit, organul care-l interesa cel mai mult era creierul.

Creierul nu seamănă prea mult cu un computer, deşi face o treabă destul de bună, dacă luăm în considerare faptul că e construit de muncitori necalificaţi şi programat mai degrabă de pura întâmplare decât de altceva. Un lucru pe care computerele îl fac mai bine decât oamenii, totuşi, este cel despre care Cletus şi Lindy discutaseră când mâncau caracatiţă în sos tomat: partiţionarea.

Gândiţi-vă la un computer ca la o păşune mare, mai degrabă decât ca la o cutiuţă neagră plină de chestii scumpe cu numere pe ele. Gândiţi-vă că păşunea e administrată de un bătrân păstor magic, care se numeşte macroprogram. Păstorul stă pe un deal şi are grijă de păşune, care e plină de oi şi vaci şi capre. Nu stau toate laolaltă, desigur, pentru că vacile ar putea călca pe miei din greşeală şi caprele i-ar enerva pe toţi, tot sărind şi bătându-se cap în cap, aşa că există garduri de sârmă ghimpată care să ţină animalele separate şi fericite.

Nu este totuşi o păşune obişnuită, pentru că oile şi vacile şi caprele pleacă şi se întorc tot timpul, alergând cu 3x108 metri pe secundă, şi dacă partiţiile ar fi toate de aceeaşi mărime ar fi un dezastru, pentru că uneori nu sunt capre de loc, numai vaci, care s-ar înghesui una în alta şi ar fi foarte nefericite. Dar păstorul, fiindcă e înţelept, ştie dinainte cât spaţiu să aloce fiecăruia, şi pentru că e şi vrăjitor, poate să mute sârma ghimpată repede şi fără să zgârie pe nimeni. Aşa că fiecare partiţie este de dimensiunile potrivite. Computerul dumneavoastră face acelaşi lucru, numai că în loc de sârmă ghimpată vedeţi pătrăţele sau ferestre sau fişiere, după religia pe care a adoptat-o.

Creierul are şi el partiţii, într-un anume sens. Cletus ştia că anumite arii fizice din creier sunt responsabile cu anumite abilităţi mentale, dar nu la modul simplist – simţul muzical stă aici, împărţirea cu rest stă dincolo – creierul e ceva mai neclar. De exemplu, are secţiuni destul de bine definite care se ocupă cu funcţiile lingvistice, arii cu nume de francezi şi germani care au studiat creierul. Dacă una din acele arii e distrusă, de un atac cerebral sau de glonţ sau de o tigaie aruncată, persoana lovită îşi poate pierde abilitatea de a scrie sau a citi sau a vorbi coerent, care e asociată cu aria respectivă.

Asta e interesant, dar ce e mai interesant e că abilitatea pierdută revine uneori cu timpul. OK, veţi spune, deci creierul a crescut la loc – dar creierul nu creşte. V-aţi născut cu toate celulele din creier pe care le veţi avea vreodată (orice copil ştie). Ce se petrece, evident, este că o altă parte a creierului care până atunci stătea pe bară se conectează în locul bucăţii lipsă. Astfel, după ceva timp, omul nostru poate să-şi spună numele, apoi pe-al nevestii, apoi poate să zică „tigaie" şi nu după mult timp se apucă să se plângă de calitatea mâncării de spital şi-şi caută un avocat bun ca să dea divorţ.

Aşa că s-ar părea că în creier există un păstor ca acela din calculator, care mişcă partiţiile încoace şi încolo, dar din păcate nu e aşa. De cele mai multe ori când o parte a creierului nu mai funcţionează, nu mai funcţionează şi gata. La doi paşi sunt hectare întregi de păşune, dar nimeni nu se ocupă de ea, cel puţin nu tot timpul. Faptul că totuşi se întâmpla uneori l-a făcut pe Cletus să se întrebe „De ce nu sunt toţi orbii geniali?".

Desigur, întotdeauna existaseră gânditori şi filosofi şi poeţi care erau orbi – şi, în secolul douăzeci, câţiva pictori pentru care simţul văzului era irelevant – şi mulţi dintre ei, ca şi Amy, erau de părere că talentul le era ca o compensaţie pentru pierderea vederii. Cletus se întreba dacă nu cumva chiar aşa şi este. Nu se întâmpla de fiecare dată, dar poate că putea fi făcut să se întâmple.

Lui Cletus i se oferiseră burse la Harvard şi la MIT, dar el alese Columbia, ca să fie aproape de Amy, care studia la Julliard. Columbia îl lăsă (cu greu) să-şi aleagă trei facultăţi, inginerie electrică, fiziologie şi psihologie cognitivă, iar el îi surprinse pe toţi cei care-l cunoşteau absolvindu-le cu rezultate mediocre. Motivul, s-a dovedit mai târziu, era că trata facultatea ca pe o diversiune de la scopurile lui principale, sau chiar ca pe un rău necesar. Îşi depăşise cu mult studiile universitare în domeniile care-l interesau.

Dacă ar fi fost mai atent la cursuri ca istoria, sau filosofia, lucrurile s-ar fi putut petrece altfel. Dacă ar fi urmat un curs de literatură, ar fi citit probabil povestea Pandorei.

Povestea noastră coboară acum în adâncurile întunecate ale creierului. În următorii zece ani, cea mai mare parte a acestei istorii, pe care vom încerca să o ignorăm după acest paragraf, va fi despre cum Cletus a făcut tot felul de munci intelectuale

tulburătoare, cum ar fi să taie creiere moarte în bucăţi, să înveţe să pronunţe "colecistokinină" şi să taie cu fierăstrăul capace în craniile unor oameni vii, ca apoi să le înfigă electrozi în creier.

În cealaltă parte a acestei poveşti, Amy a învăţat şi ea să pronunţe colecistokinină, din acelaşi motiv pentru care Cletus a învăţat să cânte la vioară. Iubirea lor crescu şi se maturiză, şi la vârsta de 19 ani, între primul său doctorat şi absolvirea facultăţii de medicină, Cletus luă o pauză suficient de lungă pentru ca cei doi să se căsătorească şi să-şi facă o lună de miere-fulger la Paris, unde Cletus îşi împărţi timpul între farmecele iubitei sale şi boxele sterile ale institutului Marey, unde învăţă cum învaţă caracatiţele, adică despre cum serotonina activează adenilat-ciclaza care catalizează sinteza adenozin-monofosfatului în chiar locul potrivit, dar asta este chiar partea pe care încercam să nu o luăm în seamă, pentru că devine destul de scârboasă.

Se întoarseră la New York, unde Cletus petrecu opt ani, şi deveni un neurochirurg destul de bun. În timpul liber, puse deoparte şi un doctorat în inginerie electrică. Lucrurile începură să conveargă.

La vârsta de treisprezece ani, Cletus observase cum creierul folosea mai multe celule ca să colecteze şi să proceseze senzaţiile vizuale decât pentru orice altceva. "De ce nu sunt toţi orbii geniali?" era doar un caz particular al enunţului mai general "creierul nu ştie să folosească ce are.". Cercetările lui din următorii paisprezece ani îl aduseră exact de unde plecase.

Când un cântăreţ de sax bariton trebuie să transpună o partitură de violoncel, el (foarte puţine femei sunt atrase de saxofon) nu face decât să-şi închipuie că muzica e scrisă într-o cheie înaltă mai degrabă decât joasă, o ridică din ochi cu o octavă, apoi cântă fără tasta octavei apăsată. E atât de simplu că şi un copil ar putea să o facă, dacă un copil ar vrea să cânte la un intrument atât de mare şi incomod. Pe când ochiul său dansează pe şirurile de note muzicale, degetele i se ocupă cu o transformare automată unu-la-unu care este teoretic echivalentă cu adăugarea şi scăderea de octave, cvinte şi terţe, dar toată munca intelectuală se termină când saxofonistul se uită în colţul din dreapta sus al primei pagini şi zice "Of, la dracu, iar violoncel". Partiturile de violoncel nu-s foarte interesante pentru saxofonişti.

Dar ochiul este cheia, şi cortexul vizual e încuietoarea. Când Amy, care e oarbă, citeşte partiturile pentru vioară, trebuie să se oprească din cântat şi să pipăie notele în Braille (după ce a ţinut instrumentul numai cu bărbia în timp ce citea partitura cu stânga muşchii de la gât au devenit atât de puternici încât acum poate sparge nuci între bărbie şi umăr). Cortexul vizual nu e implicat, desigur, ea "aude" notele unei fraze muzicale şi apoi le cântă din nou şi din nou, până poate să o adauge restului piesei.

Ca majoritatea muzicienilor orbi, Amy avea o ureche muzicală foarte bună; îi lua mai puţin timp să memorizeze o piesă dacă o auzea, decât dacă o citea în Braille. Chiar dacă era una destul de complicată. (Totuşi folosea Braille pentru munca serioasă, ca să poată distinge între intenţiile autorului exprimate în partitură şi deciziile de frazare ale dirijorului sau interpretului.)

Nu avea cu adevărat nevoie să poată citi cu ochii. Nu era nici măcar sigură cum ar fi, pentru că nu văzuse niciodată partituri înainte să-şi piardă vederea, şi avea doar o idee vagă despre cum arată o pagină tipărită.

De aceea, când tatăl său veni la ea în cel de-al 33-lea an al ei, şi se oferi să-i cumpere şansa unui văz limitat, nu o acceptă imediat. Era scumpă şi riscantă şi deformantă: implantarea unor camere video miniaturizate în loc de ochi şi conectarea lor la nervii ei optici. Dacă îi dădeau vedere parţială şi îi micşorau cumva abilităţile muzicale? Ştia cum citeau oamenii muzică, cel puţin în teorie, dar după un sfert de secol în care se descurcase fără această abilitate, nu era sigură că are nevoie de ea. Ar putea să o facă mai încordată.

Şi apoi, majoritatea concertelor ei erau de binefacere, pentru organizaţiile orbilor, sau pentru educaţie specială. Tatăl ei îi spuse că ar fi şi mai eficientă ca oarbă vindecată. Ea continuă să se împotrivească.

Cletus spuse că era pentru, între anumite limite. Spuse că citise articolele şi vorbise cu echipa elveţiană care făcuse implanturile pe câini şi primate. Spuse că nu credea că va păţi ceva rău chiar dacă experimentul eşua. Ceea ce nu le spuse era groaznicul adevăr Frankensteinian: că era el însuşi în spatele experimentului; că nu avea nimic de-a face cu vederea, că micile camere video nu vor fi conectate niciodată. Erau doar o scuză pentru a-i scoate ochii.

O persoană obişnuită ar avea sentimente destul de puternice la ideea de a scoate cuiva ochii în interesul ştiinţei şi unele chiar şi mai puternice la ideea că un soţ iubitor ar face asta soţiei sale. Desigur însă că el nu era normal din nici un punct de vedere. Pentru el, ochii aceia erau apendice vestigiale nefolositoare care-l împiedicau accesul chirurgical la nervii optici, care aveau să fie conductele prin care el să ajungă la creier. Conducte prin care aveau să treacă instrumente chirurgicale incredibil de subţiri. Dar v-am promis să nu intrăm în detalii.

Rezultatul final nu fu groaznic deloc. Amy fu de acord să meargă la Geneva, unde Cletus şi echipa sa de chirurgi (pe atât de pricepuţi pe cât erau de lipsiţi de etică) o trecură prin trei zile a câte douăzeci de ore de microchirurgie migăloasă, dar complet nedureroasă, şi când îi scoaseră bandajele şi îi ajustară peruca de o mie de dolari (pentru că trebuiseră să intre şi prin spate, nu numai prin orbite), ea arăta mai atractivă decât când începuseră. Asta din cauză că părul ei natural fusese un dezastru, dar şi pentru că acum avea ochi de sticlă de un albastru copilăresc, în loc de opalescenţa ochilor ei naturali. Nici un fel de camere video.

El îi spuse tatălui ei că partea aceea de experiment nu funcţionase, iar cei şase oameni de ştiinţă elveţieni care fuseseră angajaţi doar pentru asta dădură din cap aprobator.

"Mint", spuse Amy, "nici nu au încercat să-mi redea vederea. Singura lor intenţie a fost să-mi altereze funcţionarea normală a cortexului vizual, pentru a-mi da acces liber la părţile nefolosite ale creierului meu" Cu faţa îndreptată către locul de unde auzea respiraţia soţului său, ochii ei albaştri privind dincolo de el, îi spuse: "Şi aţi reuşit dincolo de aşteptări."

Amy ştiuse deîndată ce ceaţa de droguri de la ultima operaţie i se ridicase de pe creier. Mintea ei începu să facă conexiuni, apoi conexiunile se conectaseră între ele, şi tot aşa, într-un ritm exponenţial. Pe când îi aranjau peruca, ea reconstruise întreaga procedură microchirurgicală din lecturile ei limitate în domeniu şi din conversaţiile cu Cletus. Avea sugestii pentru îmbunătăţirea ei, şi era nerăbdătoare să se supună unei noi operaţii pentru a obţine încă şi mai mult.

Cât despre sentimentele ei pentru Cletus, în mai puțin timp decât vă ia să citiți despre asta, trecuse de la oroare la ură la înțelegere la dragoste reînnoită, şi în final la o stare emoțională dincolo de capacitatea de expresie a vreunei limbi naturale. Din fericire, cei doi puteau folosi algebra Booleană şi calculul propozițional.

Cletus era unul dintre puținii oameni pe care l-ar fi putut iubi, sau măcar cu care ar fi putut discuta de la om la om, fără condescendență. Prin comparație cu ea, însă, el era lent şi aproape analfabet. Nu era o situație pe care o putea tolera multă vreme.

Restul e istorie, cum se spune, şi antropologie, pentru aceia dintre noi care încă mai citesc cu ochii. Cletus fu a doua persoană care îşi făcu operația, şi trebui să o facă fugind de tipii care se ocupau cu etica medicală şi de polițiştii lor. Totuşi fură patru în acel an, apoi se făcură 2000, apoi 20000. În zece ani, oamenii care aveau ocupații pur intelectuale nu mai aveau de ales, sau aveau o singură alegere de făcut: să-şi piardă ochii sau slujba. Operația pentru "a doua vedere" devenise rutină, complet sigură, complet automatizată.

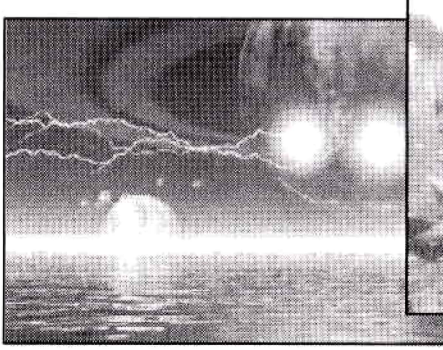
E ilegală în majoritatea țărilor, dar cine pe cine păcăleşte? Dacă directorul e geniu şi tu nu eşti, cât crezi că vei rezista pe post? Nici nu poți avea o conversație cu o creatură ale cărei sinapse se declanşează de şase ori mai des decât ale tale şi are la dispoziție o întreagă enciclopedie de date memorate. Eşti, ca şi mine, un retardat intelectual.

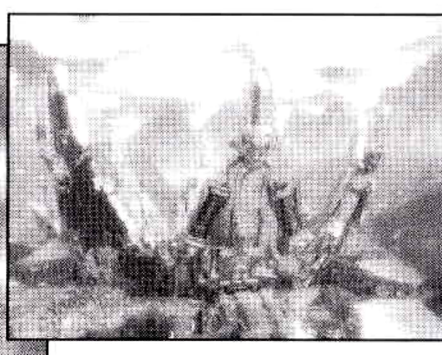
Poate că ai un motiv bun, eşti pictor, arhitect, naturalist sau antrenor de câini-însoțitori. Poate nu poți să faci bani pentru operație, dar asta e o scuză slabă, pentru că e foarte simplu să faci un împrumut şi să-l garantezi cu veniturile de după operație. Poate că ai un motiv medical să nu te duci să te aşezi pe masa de operație ca să deschizi ochii pentru ultima oară.

Îi cunosc pe Cletus şi pe Amy din cauza muzicii. Am fost profesorul ei de clape, la Julliard, deşi acum desigur că nu sunt suficient de inteligent ca să o pot învăța ceva. Ei doi vin să mă audă uneori, în barul ăsta decrepit cu formația lui de muzicieni văzători. Muzica noastră trebuie să li se pară plicticoasă, dar ne fac favoarea de a nu cânta şi ei.

Amy a fost o victimă nevinovată a acestei explozii evoluționiste; iar Cletus, desigur, a fost orbit de dragoste.

Noi ceilalți trebuie să alegem ce fel de orbire să îndurăm.

NORMAN SPINRAD

Născut pe 15 septembrie 1940, în New York. A copilărit în... Bronx. În 1961 a absolvit New York City College. În anii '60, a făcut parte din mişcarea SF New Wave. La sfârşitul anilor '80 s-a stabilit în Paris, unde locuieşte şi în prezent. Din acest an, preşedinte al Asociaţiei Scriitorilor de Science Fiction şi Fantasy din Statele Unite (SFWA) – funcţie pe care a mai deţinut-o între 1980 şi 1981. În perioada 1988-1990, lider al World SF.

Spinrad a militat întotdeauna pentru recunoaşterea Science Fiction-ului drept o formă de artă serioasă şi respectată, considerând dăunător aspectul acestuia de "cultură pop". A publicat foarte mult şi în Franţa.

Volume: **The Solarians** (1966), **The Men in the Jungle, The Mind Game, Agent of Chaos** (1967), **Bug Jack Barron (**1969), **Child of Fortune, Deus X, Fragments of America** - Non fiction (1970), **The Iron Dream** (1972), **Journals of the Plague Years, Last Hurrah of the Golden Horde** - Short story collection (1970), **No Direction Home** - Short story collection, **Passing Through the Flame** (1975), **The Star Spangled Future** - Short story collection (1979), **Songs From the Stars** (1980), **The Void Captain's Tale** (1983), **Riding the Torch** (1984), **Little Heroes (**1987), **Science Fiction in the Real World** - Non-fiction (1990), **Russian Spring** (1991), **Pictures at 11 Vampire Junkies** (1994), **Other Americas (**1998).

Lucrările sale au primit o serie de premii de prestigiu, printre care se numără Apollo (pentru romanul „The Iron Dream" - 1974), National Book, American Book şi Jupiter. De asemenea, Norman Spinrad este un campion al nominalizărilor pentru Hugo şi Nebula.

Norman Spinrad este un cunoscător al României. El a mai vizitat ţara noastră în 1993 şi 1994. A participat la lansările unor volume proprii - aşa cum ar fi "Bug Jack Barron" ("Capsaţi-l pe Jack Barron", Adevărul, 1993) şi "Little Heroes" ("Maşinăria Rock and Roll", Nemira, 1993) şi a fost invitat de onoare la RomCon-ul de la Ploieşti (1993) şi la euROcon-ul de la Timişoara (1994).

"Sci Fi a murit. Trăiască Science Fiction!"

Interviu (pe e-mail) cu Norman Spinrad - a consemnat Traian Bădulescu

Deşi a precizat că nu agrează interviurile prin e-mail sau corespondenţă, scriitorul Norman Spinrad a avut amabilitatea de a ne răspunde la câteva întrebări. Iată că, datorită noii tehnologii şi în special a dezvoltării Internet-ului (aspecte prefigurate şi de maestrul american care iubeşte mult Europa), câteva din gândurile creatorului Gloriannei O'Toole au sosit în paginile "Anticipaţiei" înainte de prezenţa lui fizică, la euROcon.

T.B.: Domnule Norman Spinrad, în prezent avem Internet, avem televiziune, avem tehnologie de ultimă ora. Poate că vieţile noastre devin, din cauza asta, din ce în ce mai "virtuale". Binecunoscutul dumneavoastră roman "Maşinăria Rock and Roll"[1] nu este departe de realitate. Credeţi că arta şi mişcarea Science Fiction mai au mult de trăit, în acest caz? Cum vedeţi un viitor posibil al acestui gen?

N.S.: În primul rând, nu văd SF-ul ca pe un "gen", deşi sintagma este folosită destul de des. Din acest punct de vedere, ca gen de scriitură, SF-ul nu are viitor, deoarece filmele de profil pentru televiziune, romanele realizate după filme, jocurile video etc. distrug deja atracţia SF-ului simplistic. Dar Science Fiction-ul ca literatură va supravieţui. Care, consider eu, transferat în muzică, este ultimul punct tematic în "Maşinăria Rock and Roll". "Sci Fi a murit. Trăiască Science Fiction!"

T.B.: Sunteţi noul preşedinte[2] al SFWA (Asociaţia Scriitorilor de Science

...voi, de exemplu, nu ați evoluat din revistele de aventuri tip "pulp" ci mai degrabă din curentul suprarealist al anilor '20...

Fiction și Fantasy din America). Care sunt noile orientări în SF-ul de azi? Câștigă teren latura de entertainment a SF-ului (seriale TV, filme, jocuri, spectacole) în fața celei clasice (romane, povestiri)? Pe de altă parte, sunt mai apreciate genurile Fantasy și Soft decât cele Hard?

N.S.: Răspunsul este același ca și la prima întrebare. Nu îmi pasă de orientările din "Sci Fi". Asociația pe care o conduc este a "Scriitorilor de Science Fiction și Fantasy din America", nu a "Scriitorilor de Sci Fi". Nu îmi pasă de partea de entertaiment a SF-ului. Și nu știu ce înseamnă "genurile soft". De fapt, nu vreau să știu. Detest noțiunea de "gen" și astfel de categorisiri.

T.B.: Sunteți un american care trăiește la Paris. Deci, sunteți deosebit de familiarizat cu două continente. Cum vedeți "Sci Fi"-ul[3] european, în comparație cu cel promovat în America?

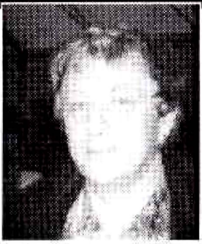
N.S.: Precizez că detest termenul de "Sci Fi". Și cred că o diferență dintre SF-ul american și cel al tradițiilor diverselor state europene, și în particular una care a determinat o relativă diferențiere de creațiile americane - caz în special valabil pentru SF-ul românesc - este că voi, de exemplu, nu ați evoluat din revistele de aventuri tip "pulp" ci mai degrabă din curentul suprarealist al anilor '20. Gândiți-vă, de exemplu, la Ionescu, care nu a fost scriitor de "Sci Fi", dar a avut o influență semnificativă asupra SF-ului românesc modern. SF-ul a constituit, de asemenea, o subtilă literatură politică îndreptată împotriva unor regimuri autoritare. Acest aspect este întâlnit, în diverse proporții, în multe state "ex-comuniste" din estul Europei - în SF-ul ceh sau maghiar, nu numai cel românesc, ba chiar și în cel rusesc. Așa că adevarata diferență nu este între SF-ul american și cel european, ci între cel "vestic" și cel "estic".

1 - "Little Heroes" (denumirea originală din 1987). Apărută în România în 1993, la editura Nemira

2 - Spinrad a mai deținut această funcție, între 1980 și 1981

3 - Termen folosit din ce în ce mai des, în special în Statele Unite și celelalte țări aparținând culturii anglo-saxone

norman SPINRAD

anul şoarecelui

- Nu te pune cu Şoarecele.
- Nu te pune cu Şoarecele? Te trimitem cu avionul în California la clasa business, te instalăm într-un hotel de lux din Anaheim şi când te chemăm să dai un raport asupra situaţiei tu vii cu cripticisme pseudo-taoiste?

Xian Bai reuşi să reziste impulsului de a trage de gulerul strâmt al cămăşii sale de la costum, care i se părea atât de puţin confortabilă după două săptămâni în sudul Californiei, unde chiar şi directorii îşi permiteau să vină la şedinţe în haine neprotocolare.
- Nu este o epigramă taoistă. Este un precept care circulă în cele mai înalte cercuri ale corporaţiilor americane, care consideră că este extrem de puţin înţelept să atragi mânia Corporaţiei Disney.

Dacă Ministrul Adjunct pentru relaţiile culturale transoceanice ar fi fost un Nas Lung, pielea sa de un alb palid s-ar fi făcut, neîndoios, purpurie de supărare. În ciuda handicapului de a nu fi de rasă caucaziană, ministrul reuşi totuşi să-şi exprime mânia pocnind biroul cu palma suficient de puternic pentru a zgâlţâi serviciul de ceai.
- Ce mai e şi Republica Populară Chineză? Vreo republică bananieră, proprietatea corporaţiei United Fruit? strigă ministrul adjunct.... Suntem un miliard şi un sfert de oameni. Avem cea mai mare piaţă din lume, cu cel mai mare indice de creştere! Avem cea mai mare armată din lume! Avem bombe atomice! Cum poate Şoarecele să îndrăznească să se pună cu noi?

Se calmă cu o înghiţitură de ceai şi îl privi pe Xian Bai cu o indignare ceva mai rece.
- Ai subliniat toate acestea destul de apăsat în timpul discuţiilor, nu?
- Desigur că aşa am făcut! fu Xian Bai constrâns să replice ferm.

Dar era descumpănit. Cele două săptămâni cât aşteptase în Anaheim pentru a obţine o întâlnire cu un Vice Preşedinte însărcinat cu marketingul peste ocean şi rezultatele acelei discuţii fuseseră suficente ca să-l convingă că o astfel de forţă nu conta.
- Fii serios, Xian, îl sfătuise individul. Ideea că Pericolul Galben are să invadeze plajele din Orlando nu mai e la din modă de pe vremea lui Reagan. Ce o să faceţi, o să-i bombardaţi pe „Piraţii din Caraibe"?
- Dar China este cea mai largă piaţă de desfacere din lume...
- Şi voi ne-aţi şuntat de la profituri de când cu scandalul cu filmul despre Dalai Lama care l-a costat pe Ovitz slujba şi pe noi o grămadă de bani drept compensaţie că l-am

concediat. Ați făcut o alegere foarte proastă. Vicepreşedintele de la Disney se uită înspre ceruri: l-ați supărat pe Michael.
- Şi filmul acesta este răzbunarea voastră?

Vicepreşedintele de la Disney rânji precum Lion King.
- Să ai ultimul cuvânt este întotdeauna cea mai bună răzbunare...

Subordonații Şoarecelui nu fuseseră de loc reticenți în a-l lăsa pe Xian Bai să asiste la o avanpremieră a filmului „Marşul cel Lung", deşi la recepția care urmase - vin alb, dim sum simple, tăiței lo mein, costițe prăjite - un reporter american se plânsese că asistase la avanpremiera pentru cei de pe „lista B", cei care avuseseră privilegiul să se afle pe „lista A" fiind tratați cu homar, caviar şi şampanie. Asta conta prea puțin pentru Xiang Bai, care-şi pierduse oricum pofta de mâncare din cauza filmului, care era o poveste în desene animate a Marşului celui Lung, din timpul revoluției chineze, îmbibat cu muzică siropoasă, festonat cu o coregrafie a la Busby Berkeley şi având în rolurile principale pe Ciu En Lai în chip de vulpe, pe Chiang Kai Shek drept mangustă, Armata Roşie drept un trib de furnici vesele şi pe preşedintele Mao Ze Dong însuşi sub formă de urs panda zîmbăreț şi oarecum obez.
- Sper că vă dați seama că premiera acestui film în Statele Unite va aduce după sine închiderea permanentă şi imediată a pieței chineze pentru toate afacerile dumneavoastră. Îl informă Xian Bai pe vicepreşedintele de la Disney, după cum i se spusese să facă.
- Nici o problemă, tipule, dacă vrei să avem premiera în China, aşa o să fie.
- Doar nu credeți că acest film va fi lansat în China!
- E mai bine să-l ai în cort şi să se pişe afară decât să-l ții afară şi să ți se pişe înăuntru, ca să citez vorbele nemuritoare ale preşedintelui Lyndon Johnson.
- Asta înseamnă ce...?
- Înseamnă că într-un fel sau altul vom ajunge pe piața Chinei, dar n-avem nevoie de China ca să facem un profit bunicel. „Marşul cel lung" ne-a costat cam cincizeci de milioane, cu negativele şi costul reclamei încă n-am ajuns la o sută, şi deja am scos de două ori pe atâta din drepturile de vânzare! Aşa că filmul e deja pe profit înainte chiar să-l lansăm. Noi credem că de pe urma lui Mao ursulețul de pluş vom avea un venit brut suficient ca să acoperim întregul buget de producție.
- Aveți... Aveți de gând să-l vindeți pe Mao drept ursuleț panda de pluş?
Xian Bai se considera un chinez modern, pragmatic şi apolitic, dar asta era prea mult chiar şi pentru el.
- Puştii pe care am făcut testele de marketing îl adoră. Mao Ze Dong va fi de zece ori mai popular ca urs panda decât a fost vreodată în carne şi oase.

Vicepreşedintele de la Disney se aplecă spre Xian Bai.
- Dacă ți spun o chestie tare, poți s-o ții secretă? spuse el pe un ton conspirativ.
- Nu pot să-mi iau un astfel de angajament.

Vicepreşedintele ridică din umeri.
- Ei bine, la naiba, e „fait accompli" oricum. Ne-am hotărât să nu ne mai închiriem personajele ca mascote pentru franchizele de fast-food ale altora. Intrăm şi noi în branşă. Mickey şi Donald şi ceilalți din vechea gardă sunt toți prinşi în contracte pe termen lung, dar Mao-Ursulețul panda...

- Nu se poate!
- Ştiu ce te frământă – că e o mişcare proastă, piaţa e deja suprasaturată cu lanţuri de restaurante cu burgeri, tacos, pizza şi pui fripţi. Dar... nimeni nu vinde mâncare chinezească! Pagode Panda Chinezeşti în fiecare Mall din lume! Cu Ursuleţul Mao drept mascotă! Îl vom spânzura pe bietul Ronald MacDonald de propriile lui arcade aurii!

Chiar şi versiunea cenzurată şi explicată a acestui dialog fu prea dificil de înţeles pentru Ministrul Adjunct al Relaţiilor Culturale Transoceanice.
- Cum de îşi închipuie că pot să aducă un asemenea afront Regatului de Mijloc şi să scape nepedepsiţi? întrebă el. De ce permite guvernul american aşa ceva? Ai explicat că putem să lovim şi alte corporaţii în replică?

Trist, Xian Bai dădu din cap în semn de aprobare.
- Şi? întrebă ministrul adjunct.

Xian Bai respiră adânc şi-şi fixă privirea pe tăblia biroului.
- Au... Au dat şi ei un ultimatum.
- Un ultimatum? şopti ministrul adjunct, evident deconcertat.
- Republica Populară Chineză trebuie să permită lansarea filmului „Marşul cel lung" în nu mai puţin de o mie de cinematografe pe teritoriul naţional, Disney reţinând şaizeci la sută din brut, să cedeze terenurile necesare pentru construirea a nu mai puţin de o mie de Pagode Panda şi a unor Disneyworlduri în Şanhai, Pekin şi Hong Kong, iar dacă nu...
- Dacă nu?
- Dacă nu, mi s-a spus, Şoarecele va urla, Unchiul Scrooge va băga mâna în chimir, Dumbo va zbura, iar Lupul Cel Rău va sufla şi va pufăi şi ne va spulbera căsuţa.

*

La început, părea că imenşi nori de furtună se apropie de China din mai multe direcţii, apoi aşteptarea încordată se transformă în încântare, când se văzu că norii cei negri erau formaţi de fapt din mii şi mii de zmeie. Zmeie negre. Toate identice. Toate cu forma feţei zâmbăreţe a faimosului Şoarece.
Nu, nu zmeie –
- Baloane! zbieră Ministrul Adjunct al Relaţiilor Culturale Transoceanice.
Milioane şi milioane de baloane coboară încetişor din ceruri către China!
- Amuzant, spuse Xian Bai, dar nu înţe...
- Amuzant! urlă ministrul adjunct, băgând mâna în buzunar ca să extragă versiunea desumflată a obiectului mâniei sale. Se dezumflă până încap şi-n portofelul unui sărac! Se umflă la loc cu câteva guri de aer!

Ministrul făcu apoi o demonstraţie a procedeului, din care rezultă un exemplu al capului faimosului şoarece un pic mai mare decât o minge de fotbal.
- Îţi dai seama ce sunt astea, imbecilule? îl întrebă.
Xian Bai privi chipul rânjit de pe balon, perplex. Părea destul de normal, cu excepţia nasului, lung şi alb, care avea la capăt, în loc de tradiţionala bilă neagră, un pacheţel argintiu de circuite electronice.
- Asta, spuse ministrul adjunct, înfigând nasul lui Mickey în cel al lui Xian Bai, este o antenă de satelit!

Chiar dacă spiritul Preşedintelui Mao priveşte nefericit de pe undeva din Cer către acest spectacol, cel al lui Deng Xiaoping sigur e de acord, îşi spuse Xian Bai, şi în orice caz Ursuleţul Panda Mao zâmbea benign către această întreprindere de deasupra intrării, în timp ce el tăia panglica inaugurală a celui de-al cincelea restaurant Pagoda Panda. La urma urmelor, după cum spunea şi Lenin însuşi, nu poţi face o revoluţie fără să spargi ouă, deşi în acest caz reţetele standard din Cărticica Roşie a Ursuleţului Mao erau admirabil de parcimonioase în a folosi acest ingredient relativ scump.
Xian Bai fusese trimis înapoi la Anaheim pentru o nouă confruntare cu acoliţii Şoarecelui, pentru că nu exista cineva mai experimentat care să poată fi trimis în loc, dar şi drept pedeapsă. De data asta, însă, fusese trimis cu un zbor charter la preţ de solduri, stătuse la un motel sinistru din Santa Ana şi când în sfârşit penetrase nivelurile birocratice până la nivelul vicepreşedinţilor, se trezise că are de-a face cu departamentul juridic, şi anume cu ceea ce localnicii numeau un „Costum", un tip cu o privire dură, dotat cu cravată şi ochelari cu fir.
- Nu au fost încălcate nici un fel de legi, tratate sau convenţii internaţionale, i se spuse lui Xian Bai cu fermitate. Baloanele antenă au fost lansate în spaţiul aerian internaţional.
- Şi au plutit din întâmplare spre China, nu?

„Costumul" ridică din umeri.
- Voinţa divină, spuse. Aţi putea să încercaţi să-l daţi în judecată pe Papă, presupun – vă pot da cartea de vizită a cumnatului meu - dar nu veţi obţine nimic de la noi.
- Chiar dacă singurul canal pe care-l recepţionează antenele este canalul Disney? Care, întâmplător, tocmai a început să transmită în mandarină şi în cantoneză?
- Satelitul se află pe o orbită geosincronă, adică pe teritoriu internaţional. Avem dreptul legal de a emite în orice limbă vrem, către orice loc ne convine.
- Dar este ilegal pentru cetăţenii chinezi să deţină antene de satelit... E ilegal să urmărească programe străine!

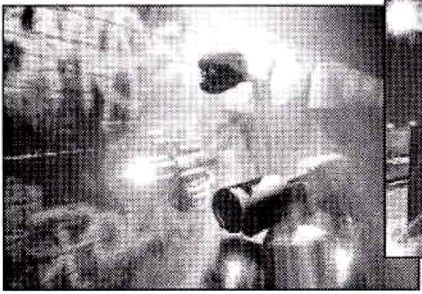
„Costumul" afişă un zâmbet din porţelan precum cel al unui crocodil, care era un exemplu perfect al meşteşugului dentiştilor din Beverly Hills.
- Asta e problema voastră, spuse. Problema noastră e că aţi refuzat să lansaţi „Marşul cel Lung" în China şi să vă încasaţi profiturile care v-ar fi revenit din vânzările de produse conexe şi de la Pagodele Panda.

Zâmbetul dispăru, dar crocodilul rămase.
- Şi dacă problema noastră nu dispare până la data lansării internaţionale a filmului, spuse el, problema voastră va deveni mult mai mare.
- Mai mare? se bâlbâi Xian Bai.

Cum ar fi putut să devină mai mare? Nu puteau fi confiscate milioanele de antene, la apariţia poliţiei erau desumflate şi ascunse, pentru a fi umflate la loc imediat ce se făcea din nou linişte. Milioane peste milioane de chinezi urmăreau imagini din parcurile Disneyworld, desene animate şi filme de lung metraj, nesfârşite reclame pentru produsele conexe, nesfârşite trailere pentru filmul „Marşul cel lung", nesfârşite reclame pentru produsele conexe, nesfârşite promoţionale pentru Pagodele Panda. Cererea pentru deschiderea Chinei către acoliţii Şoarecelui se transforma încetişor în

manie națională. După ultimele sondaje de opinie, 41 de milioane de chinezi credeau deja că Mao Ze Dong se născuse cu blăniță albă cu negru.
- Mult mai mare, spuse „Costumul". Am putea să-i dăm spațiu de emisie gratis lui Dalai Lama. Am putea să transmitem clipuri cu masacrul din piața Tien An Men, cu muzică de Nine Inch Nails. V-am putea expune poporul la filme vechi cu Charlie Chan în reluare. Şi dacă nimic din astea nu funcționează, mai avem şi arma supremă...
- Arma supremă?
- Emitem primele douăzeci de minute din „Marşul cel Lung" în clar, după care codăm emisia, forțând astfel toți chinezii să-şi cumpere decodoare la prețuri prohibitive ca să-l vadă, apoi dăm vina pe Partidul Comunist.
Zâmbetul de crocodil reapăru.
- Chiar credeți că vreun guvern ar putea să păstreze Mandatul Divin după aşa o chestie?
- Nu te pune cu Şoarecele... suspină Xian Bai
- Nu-i deloc o idee bună, se arătă „Costumul" de acord. Pe de altă parte, în schimbul a, să zicem, cinci la sută din brut, aş putea să vă ajut să dați lovitura. După cum spune Ursulețul Mao, o mână spală pe alta.

Ei bine, poporul chinez nu supraviețuise câtorva mii de ani de istorie agitată fără să dea atenție zicalelor înțelepte, ba chiar s-ar putea spune că acestea, ca şi multe alte lucruri, au fost o invenție chinezească. Mai ales când se puteau scoate profituri frumoase din a te convinge că e şi adevărat. Şi pentru aceia dintre francizorii care aveau oarece dificultăți în a înghiți asta, Cărticica Roşie a Ursulețului Mao oferea, în schimbul a 30% din brut, mai mult decât rețete standard şi metode contabile; oferea şi o bază ideologică. Fast-food-ul este o invenție chinezească, în fond. Dim sum, supă wonton, tăiței şi legume gratinate cu un pic de carne erau mai uşor de făcut, mai ieftine mai benigne din punct de vedere ecologic şi mult mai hrănitoare decât hamburgerii, pizza şi bucățile unsuroase de pui prăjit. Şi pentru că ingredientele erau mult mai ieftine, rata profitului era şi ea mai mare.
„Azi China, mâine lumea întreagă", promitea Preşedintele Mao - Ursulețul Panda.
Şi ce conta că zicala fusese luată de la Confucius sau Lao Zi sau Buddha însuşi dacă vorbele Preşedintelui Mao Ursulețul sunau adevărat?
„Omul înțelept îşi face un bine făcând Binele."
Era suficient ca să-l facă pe Xian Bai să zâmbească tot drumul în desele sale vizite la bancă.

Vaclav PRAVDA,
SFC Avalon,
Chotebor

europa vine la chotebor

Ne-am întors în noaptea de 07.07.2000 de la EuroCon 2000, convenţia de vârf a fanilor europeni ai science-fiction-ului, fantasy-ului, misterelor, astronauticii şi astronomiei, ai genului horror. Euroconul 2000 a fost în Polonia, într-un orăşel numit Gdynia. Clubul nostru SF, Avalon, a decis să încercăm să adunăm voturi de la cluburile de SF europene pentru a organiza Euroconul 2002 în republica Cehă, în micul oraş Chotebor. Rivalul ne-a fost Martin Hoare şi clubul lui, Jersey, St. Heller. Ei au mai organizat manifestări de asemenea amploare, pe când oraşul nostru este mic şi nimeni nu ştia dacă suntem pregătiţi să susţinem o convenţie atât de importantă. Aşa că am pregătit o prezentare detaliată despre republica Cehă, despre Chotebor, despre fandomul ceh şi slovac, şi despre clubul SF Avalon şi activitatea sa.

Votul a venit după discursul de susţinere a candidaturii de sâmbătă. Speechul meu nu a putut fi sprijinit cu prezentarea pe care o pregătisem, din cauza unor probleme tehnice. Şi... s-a trecut la votare. Două persoane din fiecare ţară deţin acest drept . Cunoaşteţi rezultatul, eu o să vă dau doar cifrele:

Jersey: 10 voturi (cinci ţări) şi Chotebor: 27 voturi (paisprezece ţări)

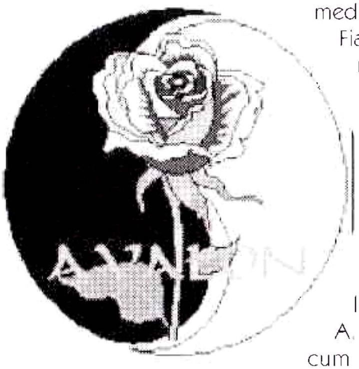
EuroConul 2002 va fi la Chotebor şi Praga, în republica Cehă, 1-7 07 2002.

E u r o C o n 2 0 0 2

http://www.avalcon.cz sau http://eurocon2002.scifi.cz
e-mail: avalcon@avalcon.cz

Se poate asigura cazare pentru minimum 1200 de participanţi, precum şi mâncare, transport, materiale (kit-uri, CD-uri, broşuri, fanzine, reviste, postere). Vor mai fi pregătite un program special pentru participanţii străini în Praga (1-3 iulie - tururi de oraş), transportul către Chotebor precum şi un program foarte interesant în Chotebor (3-7 iulie).

Alte convenţii organizate concomitent cu Eurocon-ul: Parcon (convenţia naţională), Avalcon (convenţie clasică), Gamecon (jocuri RPG şi PC, Magic The Gathering şi alte jocuri, paintball etc.), StarTrek Con (Star Trek şi alte seriale - Babylon 5, Star Gate, ...), StarWars Con, Fantastic Facts (OZN, mistere, piramide, ...), Congresul Futuristic (noi orientări în tehnologie şi societate: internet, computere, biologie, nano-tehnologie,

medicină, comunicații, industria chimică, ...), Demoparty Fiasko (competiția națională de demo-uri și intro-uri, muzică), Manga & Anime (lecturi și video-proiecții ale filmelor și BD-urilor animate japoneze).

De asemenea, vor avea loc: expoziții, concerte, tururi de oraș, lecturi, discuții, proiecții de filme, petreceri, show-uei Fantasy, Miss Avalcon, Premiile Fandomului European, Premiile Fandomului Ceh, concursuri literare ...

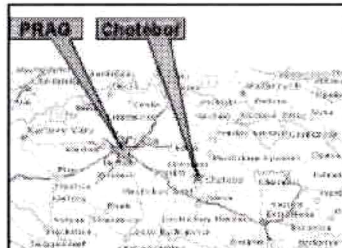
Invitați: G. R. R. Martin, K. Bulîciov, R. Holdstock, A. Sapkowski. În principiu au acceptat și alții, așa cum ar fi J. Morressy, G. Killworth, R. Feldhoff, W. Jeschke, R. Ziemkiewicz - actor din Star Trek... De asemenea, scriitori, redactori și specialiști din Republica Cehă.

Prețuri preliminare: Membru - 20 USD / 25 USD; Hoteluri - o noapte de cazare - 25 - 35 USD; Hosteluri - o noapte de cazare 5 USD; Săli de sport (nu se asigură decât spațiul) gratuit; Autobuzul Praga - Eurocon 3 USD; Turul Pragăi 10 - 25 USD; Turul Chotebor - gratuit. Transportul cu autobuzul către hotel gratuit; trei mese pe zi 4 USD; bere J 0,4 USD

Chotebor
10.000 locuitori. Centru cultural, Cinema, Facilități pentru sport, muzee.
Orașul istoric datează din secolul XIV și are castele și parcuri. Cadru natural excelent.

Fandomul Ceh, activ din 1982. Convenția națională - Parcon (din 1982). Anual, sunt organizate 15-20 de convenții; Avalcon, Bohemiacon, Dracon, Gamecon, Minicon, Pragocon, PSSTcon, Raukon etc. 57 de cluburi SF&F. 10-15 fanzine. 15-20 concursuri literare. 20 de edituri SF&F. 300-400 de titluri SF anual.

Avalon - Club de înființat în 1994. Membri: 25 + 3
Convenții: Avalcon 1996, 1997, 1999, 2000, 2001, Parcon & Avalcon 1998, Avalcon Special 1999, Opatcon 1999, 2000, DNH con 2001.
Fanzine: Zbrane Avalonu (Armele din Avalon) a câștigat premiul 1 la categoria "Fanzine" din partea Academiei Cehe de SF, F & H în 1998, 1999 și 2000. Conține povestiri, reportaje, critică, teorii, fandom, astronautică; apare de 4 ori pe an. Ediție specială (peste 100 de pagini) la fiecare Avalcon.

costi GURGU

kult în cap

Aceasta a fost prima reacţie, atunci când ne-am anunţat existenţa şi numele. KULT! Da, este un nume cu rezonanţă, de impact, uşor de reţinut, dar în egală măsură susceptibil de a fi ironizat. Atâta timp, cât grupul nu avea încă rezultate. De fapt, numele are multiple semnificaţii şi interpretări, pe care cititorii le vor descoperi treptat, pe măsură ce vor parcurge proiectele grupului. Şi aceasta e numai una din frumuseţile iniţiativei!

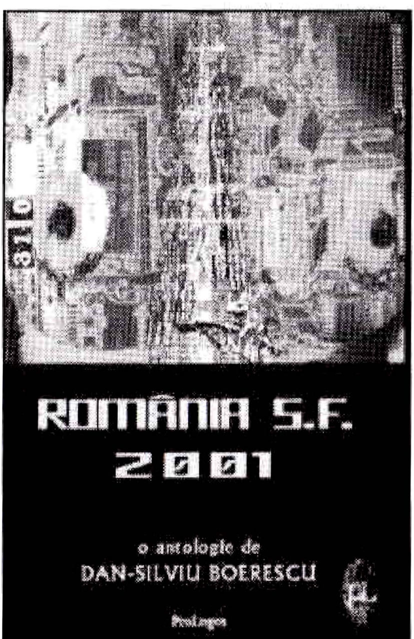
KULT este un grup de scriitori. Nu este cenaclu, nici club, nici vreo altă organizare fandomială. Este un grup de creativi. Ideea unui asemenea grup nu este originală, nu ne aparţine. Modelul este american. De pe vremea când nici s.f.-ul american şi genurile conexe nu fuseseră transformate într-o industrie, iar scriitorii lor erau cu toţii amatori şi supravieţuiau numai prin dorinţa fanilor genului, ca acesta să existe. Aproximativ aceasta este şi la noi situaţia în prezent. Fanii există, ei nu doresc cu tot dinadinsul ca genul să existe, dar o dorim noi, scriitorii.

În grup veţi regăsi pe Anca Amuzescu, Bogdan-Tudor Bucheru, Vali Dia, Costi Gurgu, Ana-Maria Negrilă, Mirel Palade şi Jean-Lorin Sterian. Printre colaboratorii noştri (invitaţi la unele ritualuri importante, participanţi la unele dintre proiectele noastre, etc.) se numără Horia-Nicola Ursu, Cătălin Ştefan, Aurelius Belei, Liviu Radu, Traian Bădulescu şamd.

Grupul nu este public, întâlnirile sale nu au ca obiect lecturarea de texte între noi, sau pur şi simplu discuţii la o bere. Ceea ce nu înseamnă că berea nu poate să fie prezentă! Grupul şi-a propus încă de la înfiinţare realizarea de proiecte concrete. Deocamdată, cele mai realiste proiecte sunt antologiile.

Antologiile KULT sunt lumi comune concepute în şedinţele grupului, prin care circulă personaje ce migrează de la un autor la altul, aproape romane colective, şi totuşi păstrându-şi caracterul de volum de texte scrise de autori diferiţi. Nu numai, că s-ar putea ca astfel editorii să fie mai uşor de convins, prezentându-le un teanc de CV-uri

impresionante şi descriindu-le forța de impact pe care ar putea-o avea atâtea nume strânse la un loc, clocind pe același subiect! Dar, realmente, subiectele devin incredibil de interesante, zemoase, pline de resurse neașteptate, de noi unghiuri neexploatate, atunci când trei, patru, opt minți obișnuite cu exercițiul imaginației se strâng la un loc şi coc împreună noua variantă de univers.

Nu scriem neapărat s.f.. Aproape că nu scriem s.f.. Dar există atâtea genuri mai mult sau mai puțin conexe, slab ori deloc abordate în literatura românească. Dacă acum zece ani, în întreaga lume, editorii te obligau să scrii într-un anumit gen, foarte clar definit prin modalitățile de abordare stilistică şi tematică, de ceva timp încoace a apărut posibilitatea literaturii alternative. Adică, texte care nu se încadrează uşor în nici unul dintre genurile bine definite, dar care prin calitățile literare şi abordarea inedită a vechilor idei şi teme, se impun şi depăşesc problematica etichetării. Profitând de această libertate nou dobândită, grupul KULT se aventurează în zone obscure, pe tărâmuri noi în literatura română, şi prin germinarea comună a atâtor minți bolnave, produce poveşti inedite în peisajul literaturii romane.

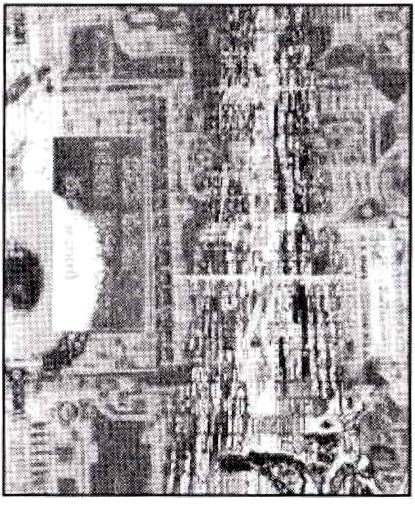
Este foarte important de precizat, că spre deosebire de alte încercări similare în s.f.-ul romanesc, KULT nu şi-a propus dizidența, nu a optat spre o mişcare underground, nu doreşte răsturnarea nici unei realități literare, ori culturale. KULT produce literatură fără să fie preocupat de etichetă, ori de grupări de interese.

Primul proiect al grupului este o antologie intitulată "Vremea Demonilor". O carte sumbră, cu accente

horror, un scenariu pesimist care bântuie străzile Bucureştiului şi treptat, din povestire în povestire se concentrează în centrul spiritual al Capitalei, în ultimul loc unde mai puteai căuta scăparea, pe dealul Mitropoliei, în mânăstirea Radu Vodă, reîntorcându-se apoi în cartiere în fruntea cohortelor maleficului. Un Bucureşti zdrobit sub teroare şi paranoia, aşa cum l-au închipuit în nopţi lungi şi negre, la flacăra lumânărilor, în mirosuri de tămâie şi iasomie, şase din cele mai bolnave creiere: Bogdan-Tudor Bucheru, Costi Gurgu, Ana-Maria Negrilă, Florin Pîtea, Jean-Lorin Sterian şi Horia-Nicola Ursu.

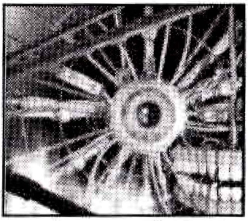
Considerând că nu au scormonit destul tenebrele, creierele bolnave s-au aplecat asupra istoriei vampirilor. Cu rădăcini în pământurile noastre şi totuşi, abordaţi numai de scriitori străini, vampirii şi-au dezvăluit prezenţa şi grupului. Atât de vechi şi putrezi, fioroşi şi puternici, şi totuşi disperaţi în nemurirea lor, prezenţele i-au înfricoşat pe majoritatea membrilor grupului, care s-au retras rând pe rând. Şi-au stins lumânările, au presărat nisip peste mirodeniile magice arse în opaiţe şi s-au strecurat pe lângă perete, cu paşi repezi şi mărunţi, cu spatele acoperit de o pojghiţă de sudoare. Nu ştiau ce au lăsat în urmă, pe prietenii lor, ori nişte bieţi posedaţi! Nu mai ştiau nici ce sălăşluia în sufletele lor! Pentru prima oară grupul era în restrişte. Trei au fost însă, cei care au rezistat groazei şi au depănat adevăratele poveşti cu vampiri. Aşa cum sunt ei în realitate, aşa cum ne bântuie străzile şi îşi împlinesc ritualurile de sânge, aşa cum nu i-a văzut nici un englez! Numele lor compromise acum, sunt: Bogdan-Tudor Bucheru, Ana-Maria Negrilă şi Costi Gurgu. Un lucru însă, nu l-am precizat cititorule: împreună cu tine, din spatele tău, respirându-ţi pe grumaz, o citeşte şi un vampir. Aceasta a fost înţelegerea. Cartea este blestemată şi se numeşte "Cronicile Sângelui".

Ieşind din catacombe, uitând de lumânări, mutându-şi locul întâlnirilor în parc, sub soare, pe iarbă, grupul s-a reîntâlnit, a evitat să privească în ochii celor trei damnaţi şi a pus la cale un nou plan: o expediţie de descoperiri tocmai în inima Lumilor Radharc. Au crezut că, dacă fac lucrurile astea sub soare, ele nu o să-i mai sperie! Ce contează însă, unde te afli atunci când îţi bagi în venă o seringă cu sânge de autist? Care poate chiar atunci se usucă cu venele secate în vreun subsol mucegăit! Pentru că ăsta este preţul ca să ajungi în Lumile Radharcului. Dacă se vor mai întoarce de acolo, creierele bolnave ale grupului o să scrie o nouă carte despre aventurile lor. Dacă nu se vor mai întoarce, atunci... ia şi tu cititorule o seringă cu sânge de autist şi... sau mai bine...

roberto r. GRANT

teoretizarea şi managementul imaginarului

În teoria literară românească, conceptul de literatură a imaginarului este destul de ceţos. El a început să fie vehiculat mai degrabă din raţiuni comerciale, când SF-ul a înregistrat în România o eclipsă ajunsă astăzi de domeniul trecutului. În ciuda acestui impuls iniţial mai puţin obişnuit, conceptul a devenit familiar şi este folosit, de regulă, în legătură cu textele SF, horror şi pur fantastice. Nu există încă o teorie autohtonă coerentă în legătură cu respectiva unificare. Încercarea de a pune cele trei varietăţi sub semnul manierismului n-a avut ecou, în primul rând datorită împrejurării că a apărut în paginile Anticipaţiei, o publicaţie nici măcar foiletată de către criticii şi teoreticienii literari profesionişti. O altă tentativă, aparţinând lui Cornel Robu, a avut ecou doar în străinătate, unde a fost inclusă într-o enciclopedie a SF-ului mondial. În România, ideea că SF-ul deţine monopolul în materie de exprimare a sublimului n-a fost bine primită, fiind în general cotată drept funambulescă. În realitate, teoria universitarului clujean nu este lipsită de interes. Autorul ei ar fi trebuit, însă, să ducă mai departe premisele sale, arătând că un anumit fel de folosire a modalităţilor şi temelor SF implică, în mod necesar, renunţarea la om şi la dilemele existenţiale ale acestuia. Aşa-numitul hard SF astfel operează. În respectivele cărţi, personajele nu sunt prezente decât pentru a-şi dovedi inconsistenţa caracterologică. Practic, sunt nişte anexe clorotice ale unor mecanisme sau ale unor fenomene cosmice. În prozele hard SF oamenii nu au probleme umane, în sensul cunoscut până astăzi, sunt nişte fantome lipsite de orice interes literar, în sensul tradiţional. Altele sunt personajele. Dacă ar fi detaliat eliminarea umanului din literatură, apelând la numeroasele exemple posibile, Cornel Robu ar fi dezvoltat o teorie mai plauzibilă. Aşa însă, păstrând grilele tradiţionale de valorizare literară şi încercând să le hibrideze cu un Deus ex machina, Cornel Robu n-a reuşit să fie suficient de convingător. Chiar şi aşa, însă, teoria sa rămâne interesantă.

Însemnările de faţă semnalează tocmai impasul teoretic amintit. Ce înseamnă literatură a imaginarului? Una preocupată de fanteziile şi extrapolările tehnico-ştiinţifice? Absorbită de speculaţiile nelimitate permise de fizica teoretică? Obsedată de posibilităţile unei umanităţi trăitoare într-un viitor foarte îndepărtat? Nu cumva o literatură pur fantastică, apelând la motive binecunoscute şi descrise încă din prima jumătate a secolului 20 de Propp? Nişte texte capabile să manipuleze nivelul de adrenalină al cititorilor, înspăimântându-i? Cărţi în stare să literaturizeze preocupările pentru paranormal? Deocamdată, la noi nu s-a răspuns încă la aceste întrebări, rămânându-se în domeniul devenit de-a dreptul plicticos al întrebărilor despre natura şi statutul literaturii SF.

Estetica manieristă oferă răspunsuri plauzibile. Frecventarea ei le-ar fi de mare ajutor celor preocupaţi de literatura imaginarului. Deocamdată însă, după toate aparenţele,

manierismul este resimțit ca o fundătură, un mod de a rata. În realitate, lucrurile nu stau defel așa. Scriitori și artiști de primă mărime, cum ar fi Borges și Dali, pot fi valorizați pe deplin doar prin prisma esteticii manieriste. Multe sugestii valabile oferă și estetica barocului, înrudită cu aceea a manierismului.

Există și teoreticieni ai imaginarului. Lucrările acestora, traduse și în limba română, nu sunt luate în considerare de cei preocupați de SF. De menționat, în primul rând, cărțile semnate de Gilbert Durand (Structurile antropologice ale imaginarului, București, Univers, 1977) și de Jean Burgos (Pentru o poetică a imaginarului, București, Univers, 1988). Există și o școală românească în ceea ce privește imaginarul. În cadrul Universității din București există, din 1993, un Centru de Istorie a Imaginarului, condus de Lucian Boia. Cărțile publicate de Lucian Boia aduc interesante contribuții la o istorie a imaginarului. Una (Jocul cu trecutul. Istoria între adevăr și ficțiune, București, Humanitas, 1998) conține numeroase sugestii utile pentru constituirea unei teorii globale a imaginarului. De menționat și contribuțiile semnate de Sorin Antohi.

Toate afirmațiile de mai sus devin contestabile atunci când se ia în considerare mai ales aspectul comercial al textelor discutate. În acest din urmă caz, teoreticianul nu se mai interesează în mod special de aspectele academice, preocupându-se de cele sociologice. O încercare în acest sens a făcut – ce-i drept, cu o oarecare stângăcie – Editura Nemira, editând câteva numere din revista Nautilus. Intuiția corectă aflată în spatele acestei reviste promoționale a fost următoarea: este mai important pentru noi, ca editură, să prezentăm în termeni laudativi cărțile noastre, decât să teoretizăm, sub semnul unei obiectivități discutabile, pe marginea unor concepte. Cele câteva numere din Nautilus au reprezentat, astfel, acte de management, constituind texte promoționale, defel reprobabile, atâta vreme cât se află la un nivel acceptabil. Editura Nemira ar fi trebuit să continue editarea revistei, renunțând, însă, la grafica prea costisitoare. O publicație periodică de tip pliant, gratuită, ar fi fost mult mai utilă. Ea ar fi putut fi difuzată, eventual, ca supliment al unor publicații de mare tiraj. Textele incluse n-ar fi fost critică literară obișnuită, ci acte de susținere cât mai abilă. Analizarea dezinteresată a respectivelor cărți ar fi fost lăsată în seama revistelor literare. Ar fi fost respectivele pliante niște acte anticulturale? Nicidecum, dacă ar fi fost utile în ceea ce le-ar fi fost propriu.

Existența legitimă a unor comentarii promoționale alături de cele, să zicem, academice este justificată de caracterul evident comercial al multor cărți ținând de literatura imaginarului. Trebuie „aruncate afară" din literatură cărțile comerciale? Nicidecum, Sociologia literaturii le acordă o constantă atenție. Critica „academică" le ignoră în mod olimpian? Asta nu înseamnă prea mult, din moment ce, după cum bine se știe, anumite publicații foarte pretențioase organizează campanii în favoarea unor cărți și a unor autori de valoare discutabilă.

Dilema sefiștilor cam în acești termeni se conturează. Vor urmări cu obstinație valoarea estetică a cărților? Sau vor urma un pragmatic program promoțional, aliindu-se unor edituri puternice și publicând texte vandabile? Cum revistele „puriste", de tip „România literară", sunt stipendiate, fiind absolut incapabile să se susțină financiar, a doua soluție pare mai realistă. În același timp însă, să recunoaștem că tentația unei aventuri intelectuale autentice este puternică.

ovidiu VITAN

cum s-a făcut de-a rămas terra fată bătrână

Povestea incredibilă, de un haz de necaz absolut bolnav, a eforturilor Pământului de a intra în NATO în primul val, undeva în primii ani ai mileniului următor[1], a început cu un fir de praf care a intrat în ochii unui grănicer somnoros, undeva între România și Bulgaria. Bietul soldat în termen - poreclit de colegi Bășinilă, dar intrat mai apoi în istorie cu numele lui adevărat și impunător, Coriolandru T. Paraschivescu - s-a frecat la ochi cu mâna sa cam murdară, mormăind câteva aprecieri care, ele, n-au mai intrat deloc în istorie[2].

- Hai să-mi bag p***! exclamă soldatul Coriolandru T. Paraschivescu atunci când, isprăvind de frecat la ochi, își ridică privirea spre no man's land.

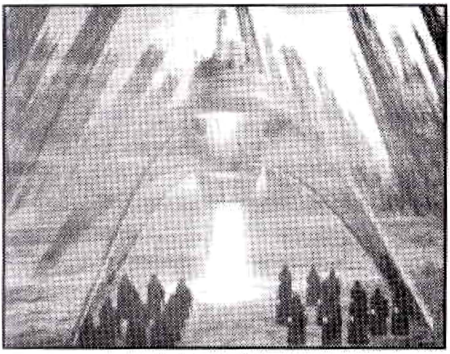
Era ora 7 și 48 de minute, în friguroasa, dar luminoasa dimineață de 27 februarie 2002. Din solul înghețat se ridicau aburi, iar fuioarele de ceață se împrăștiau deasupra copacilor de pe partea bulgărească. Deasupra, cerul albastru, fără pic de nori... În rest, nici țipenie de ființă vie, cu excepția soldatului din foișor, bietul Coriolandru T. Paraschivescu, căruia îi înghețase porecla-n el și juca tontoroiul pentru a se mai încălzi. Deranjat de un firicel de praf, neglijase granița câteva clipe, frecându-se la ochi.

Iar când își revenise...

O construcție metalică masivă, apreciată la circa 100 de metri înălțime, stătea încremenită în aerul rece al dimineții, la câțiva metri de sol. Coriolandru T. Paraschivescu rostise înjurătura numai după un minut, timp în care rămăsese cu gura deschisă și sfincterul la fel. Drept în fața ochilor săi se afla ceva ce nu putea exista. Un paralelipiped gigantic, plutind apăsător deasupra solului. Când neuronii începuseră din

[1] Omenirea intrase într-o fază caracterizată cu impertinentă pertinență de către renumitul istoric Marvin Lee Aday, în fața zecilor de milioane de telespectatori, drept "o eră în care, sătulă să fie acuzată de crimele și nebunia oamenilor, Istoria pur și simplu curgea la mișto".

[2] Referitor la acest aspect, care totuși a inspirat o vie polemică la un moment dat, eminentul istoric William Bailey a scris următoarele rânduri în cartea sa "Basinila, A Modern Hero" (Editura Goldenlake, New York, 2302, pag. 39): "Înclinat către demitizarea eroilor, poporul a lansat ideea falsă că, în fața monstruoasei apariții nonterestre de deasupra graniței, Coriolandru T. Paraschivescu ar fi exclamat: Haisami bag p***! (în română în original). Este puțin probabil însă ca, în fața unei manifestări potențial teofanice, Coriolandru T. Paraschivescu să fi trântit o mojicie. Argumentul este următorul: confruntat cu o situație care produce stupefacție, francezul exclamă Oh-la-la!, italianul Mamma mia!, englezul Wow etc. De ce n-ar fi exclamat și românul ceva similar? Românii împărtășesc aceeași matrice culturală latină, europeană, ca și francezii, italienii și/sau englezii. Iată de ce opinia noastră este că, în fața copleșitoarei apariții supranaturale levitând în aerul rece al dimineții, Coriolandru T. Paraschivescu a căzut în genunchi, descoperindu-se. Restul este imaginația populară sau închipuirea ireverențioasă a unor oameni care nu cunosc pioșenia poporului român".

nou să-i funcţioneze, Coriolandru T. Paraschivescu înjurase, apoi, cu justificată indignare patriotică, pusese Kalaşnikovul la ochi, ţintise colosul metalic, somase isteric, după care slobozise o rafală către obiectul intrus. Spre a nu fi acuzaţi şi noi de demitizarea eroilor, trebuie să recunoaştem că, deşi soldatul Coriolandru T. Paraschivescu nu trăsese, în zece luni de armată, decât 14 focuri de armă (plus unul din greşeală, la beţie), totuşi toate cele 30 gloanţe loviseră obiectul neidentificat, ricoşând apoi din el. După care, obiectul dispăruse.

Între timp, caporalul de gardă şi ceilalţi militari care păzeau plecaseră spre el, alarmaţi de rafală. Când au ajuns la foişor, l-au găsit pe Coriolandru T. Paraschivescu cu pantalonii uzi, arma descărcată, tremurând tot şi bălmăjind cuvinte fără sens. Caporalul de gardă, om dintr-o bucată, care a doua zi urma să plece, toată bucata, în concediu, văzuse negru în faţa ochilor constatând că Băşinilă îi făcea probleme. "Comisie de anchetă, rapoarte, dosar, de ce l-ai lăsat să intre în gardă..." Caporalul îi - să ne scuze istoria - cârpise două palme bietului soldat, ameninţându-l că-l trage cu tunul la bulgari dacă nu-i spune de ce a folosit aiurea arma din dotare.

- Ierea... ierea în aier... ceva mare, dă fier...

Pentru că, pe bună dreptate, se simţea luat peste picior, caporalul, la rândul său, îl luă pe Băşinilă de gât... Noroc că la faţa locului apăru comandantul unităţii, care urcă în foişor, încă năuc de somn, cu părul răvăşit. Când ajunse însă lângă caporal, care-l sugruma pe soldat sub privirile sale, comandantul rămase stupefiat.

Doncolonel, raportez - zbieră caporalul - ticălosu ăsta a tras tot încărcătoru la bulgari, vrea să ia înapoi Caliacra, nu ştiu ce vrea! Cică a văzut ceva mare, de fier, în aer, şi s-a speriat...

Ceva mare, de fier, în aer?! bâigui colonelul.

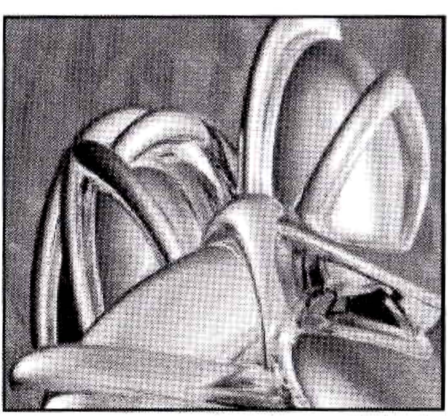
Zău, doncolonel, aşa a zis, cred că e beat şi...

Dar se întrerupse. Ceva nu era în regulă. Colonelul continua să se holbeze, dar nu la ei, ci printre ei, dincolo de ei. Coborând privirea, caporalul văzu cu ochii holbaţi că şi pantalonii colonelului erau uzi - şi de-abia acest lucru îl îngrozi cumplit! Se întoarse, şi coşmarul său era aievea: o masă metalică de zeci de mii de metri cubi ocupa spaţiul, plutind în aer, fără nici o explicaţie...

Ce a urmat se cunoaşte. Obiectul metalic a continuat să apară şi să dispară, la intervale neregulate, uneori pâlpâind ca un bec care trage să moară, vreme de zece minute. Până la urmă, se prăbuşise greoi pe pământ, provocând un mic seism care scosese foişorul din ţâţâni, aplecându-l într-o parte şi aruncându-l pe caporalul de gardă în cap, după care se înfundase adânc în pământ, aplecându-se periculos peste foişor. Şi aşa rămăsese.

Apoi o trapă s-a deschis în obiectul metalic, chiar la nivelul solului, şi a păşit afară un bărbat care mânca un hot-dog. S-a uitat în jur, le-a făcut cu mâna stanelor de piatră din foişorul avariat, a terminat de mâncat hot-dogul, s-a şters la gură, a aruncat şervetelul într-un tufiş şi a plutit, fără efort, până sus, la colonel, Coriolandru T. Paraschivescu şi un alt soldat din gardă.

- Cum se numeşte lumea dvs.? i-a întrebat el.
- R-românia... se poticni Coriolandru T. Paraschivescu.
- Nu fi bou! Pă-pă-pă-pământul, a vorbit cu inima în gât colonelul.
- Îhâm... Şi spuneţi-mi, vă rog, faceţi parte din NATO?
- Din NATO?! Nu... Adică România, nu...
- Aha, mda, spuse gânditor personajul, sugându-şi resturile alimentare dintre dinţi. Staţi aşa. (Închise ochii, ca şi cum ar fi comunicat, telepatic şi cu glas tare, cu cineva aflat la mare distanţă.) Dragul meu, verifică, te rog, dacă este vreo lume "Nufiboupăpăpăpământul" sau "Rromânia" în NATO. Nuu?... Mersi. (Deschise ochii, adresându-se militarilor.) Domnilor, în numele civilizaţiei mele şi al întregului Nor Astral al Tuturor Omenirilor, sau pe scurt NATO, vă cer scuze în mod umil pentru apariţia noastră intempestivă. Acesta (arătă spre colosul metalic înfipt în pământ) este un modul de transport hiperspaţial, care s-a defectat şi s-a materializat în lumea dvs. O dată cu scuzele mele, vă promit că veţi primi explicaţii mai detaliate imediat după ce voi pleca...
- Doncolonel, permiteţi să raportez, caporalu de gardă a pus-o! se auzi o voce gâtuită de jos.
Extraterestrul şi tereştrii se holbară peste balustradă, în jos, unde mai mulţi militari înconjuraseră trupul inert al gradatului căzut în cap.
- Şi-a rupt gâtul, spuse cineva. E mort!
Brusc, toţi priviră cu ură spre intrus.
- Să moară mama, să-l facem varză pă robot! urlă cineva.
Dar extraterestrul, calm, pluti liniştit spre sol şi-şi trecu palma peste fruntea cadavrului. Caporalul tuşi şi-şi deschise ochii.
După aceea, evenimentele s-au precipitat. Extraterestrul a intrat în modul, trupele româneşti şi bulgăreşti au împânzit zona, sateliţii americani şi ruseşti au zburat bară la bară pe deasupra regiunii să vadă ce se întâmplă, presa şi-a ieşit din minţi[3], iar pe opinia publică au apucat-o pandaliile, şi încă toate în acelaşi timp.
"Halucinaţia falică" a mai stat înfiptă între cele două picioare de plai - unul românesc, celălalt bulgăresc - vreme de 8 ore, după care, brusc, a dispărut definitiv, lăsând în urmă o gigantică hologramă conţinând următorul mesaj:
Fraţi pământeni, vă adresăm un salut prietenesc din partea NATO - Norul Astral al Tuturor Omenirilor - , un pact care uneşte peste 18.900 de civilizaţii din întreaga

[3] Spicuim din largul evantai al titlurilor ziarelor de a doua zi. COTIDIANUL: "O navă extraterestră apare la graniţa dintre România şi Bulgaria"; ZIUA: "O navă extraterestră apare la graniţa dintre România şi Bulgaria"; EVENIMENTUL ZILEI: "O navă extraterestră apare la graniţa dintre România şi Bulgaria". Alte ziare au avut opinii mai nuanţate: "Extratereştrii vor să fure energie de la Kozlodui"; "Dovada complotului iudeo-masonic: Golemul evreiesc apare la graniţă"; "Un reporter al publicaţiei noastre a văzut că pe nava ET scria în ungureşte!"; "Aşa-zisul OZN de la graniţă, halucinaţie falică a unor soldaţi cu înclinaţii bisexuale reprimate"; "Dacă vindeam OZN-ul la fier vechi, plăteam datoriile ţării!"

galaxie. În numele celor peste 200 de miliarde de persoane care alcătuiesc comunitatea NATO, vă adresăm, de asemenea, scuze pentru incidentul neplăcut creat şi urări de bine în viitor.

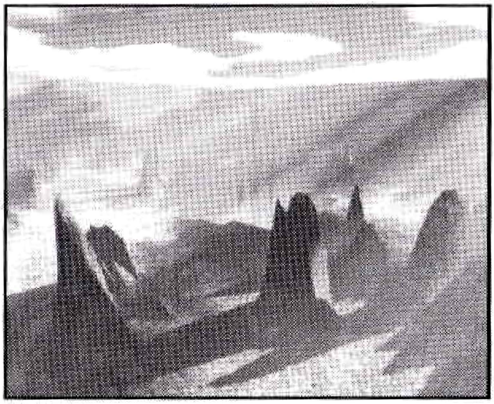
Fraţi întru raţiune, sistemul de transport hiperspaţial este folosit în galaxie de peste 14.000 de ani tereştri. Tot în regim hiperspaţial se efectuează şi comunicaţiile în cadrul NATO, şi de aceea nu am recepţionat niciodată emisiile dvs. electromagnetice, care reprezintă în comunitatea noastră o tehnică desuetă. Modulul nostru pentru transport de marfă, pe care l-aţi văzut, a suferit o avarie la sistemul de propulsie, a ieşit din hiperspaţiu şi a apărut un scurt timp în spaţiul natural, aici, la dvs. Defecţiunea a fost însă reparată, iar la ora la care citiţi acest mesaj, modulul nostru se află la mai multe mii de ani-lumină distanţă de planeta dvs.

Stimaţi concetăţeni galactici, surpriza descoperirii unei alte civilizaţii umanoide - a dvs. - va rămâne de-a pururi o amintire dragă fiecăruia dintre noi. Faptul că aspectul dvs. fizic este practic identic cu al nostru ne bucură încă o dată, ca de fiecare dată când familia NATO se măreşte cu fiinţe umanomorfe[4].

De aceea, noi dorim din tot sufletul ca Pământul să se alăture Norului Astral al Tuturor Omenirilor, comunitatea care presară parfumul păcii în practic întreaga Cale Lactee. O dată admişi, pământenii vor putea beneficia de protecţia NATO, de splendidele descoperiri ştiinţifice ale celor peste 18.900 de civilizaţii componente, de binefacerile culturii şi ale ştiinţei noastre. Viaţa dvs. se va schimba radical, nivelul ştiinţific, spiritual şi de trai înregistrând un salt uriaş.

Totuşi, admiterea în NATO se poate face numai pe baza îndeplinirii unei condiţii obligatorii din partea civilizaţiei candidate: ACEASTA NU TREBUIE SĂ AIBĂ CONFLICTE INTERNE şi mai ales NU TREBUIE SĂ AIBĂ CONFLICTE CU NICI UNA DINTRE CIVILIZAŢIILE ÎNVECINATE.

În cursa pentru admiterea în NATO în primul val se mai află şi alte 22 de civilizaţii, descoperite în acest sector prea puţin explorat al galaxiei; printre acestea, Marte, Jupiter şi Mercur. Dintre aceste 4 comunităţi din sistemul dvs. solar, NUMAI UNA poate fi integrată în NATO în primul val, restul urmând a fi admise ulterior, în următoarele 2-1.000 de ani tereştri.

Fraţi întru umanitate, noi nu am apucat să culegem informaţii despre civilizaţia dvs. şi, din raţiuni economice, nici nu ne-am putut prelungi şederea pe planeta dvs. De aceea, NATO necunoscând dacă îndepliniţi condiţia esenţială pentru admitere, examinarea civilizaţiei dvs. va fi făcută de către o delegaţie la nivel înalt din cadrul

[4] "Un exaltat mistic celebru în epocă, Gregg Buffaloer, s-a jurat pe chakrele lui şi a făcut vâlvă în presă susţinând cum a văzut, în cadrul mesajului lăsat de vizitatorii astrali, că printre rânduri mai scria: «şi, vorba ceea, credeţi-ne că sunt în NATO unii mult mai boccii ca dvs. şi ca noi!». De aici şi apariţia sectei Boccigienilor, atât de influentă în secolul XXIII" (W. Bailey, op. cit., p. 144).

pactului. Aceasta va avea onoarea de a sosi pe planeta dvs. peste exact doi ani, răgaz în care vă puteți pune la punct eventualele probleme pe care le puteți avea.

Dacă, la 27 februarie 2004, când delegația liderilor NATO va vizita Pământul, civilizația dvs. va putea dovedi că îndeplinește condiția obligatorie admiterii, va fi integrată în NATO încă din primul pas.

Așadar, vă urăm mult succes și admitere grabnică în NATO, dacă se poate chiar în primul val !

DUPĂ ȘASE LUNI

Afurisita asta superbă, cu trup de felină și mângâieri fierbinți, mă juca pe degete de două luni de zile. Și mai ales de nopți. Mă lăsa să mă apropii de țintă, mă făcea să mă îndrăgostesc și mai tare de ea cu o simplă privire, cu un sărut sau cu o inflexiune tandră a vocii, pentru ca apoi să dispară, să mă îndepărteze de ea, să mă rănească... "Mai vorbim la un telefon" – când auzeam formula magică, știam că n-o s-o mai văd câteva luni... "Sesam, închide-te!"...

Nu știu în seara asta ce avea de gând, însă știu foarte precis ce-mi pusesem eu în cap. Ana purta o rochie mulată pe trupul ei perfect, subțire, ca de adolescentă, bea șampanie și mă privea cu o licărire parșivă în ochii ei căprui și adânci. Am îngenuncheat lângă ea și am sărutat-o pe gât, îmbătat de parfumul ei și de pielea fină, înfiorată de atingerea buzelor mele.

- Iar te grăbești, îmi șopti Ana, atingându-mă cu palma pe umăr într-un gest care era, deopotrivă, mângâiere și respingere, așa cum numai ea știa să facă.

- Te doresc, i-am spus, luând-o în brațe și continuând s-o sărut.

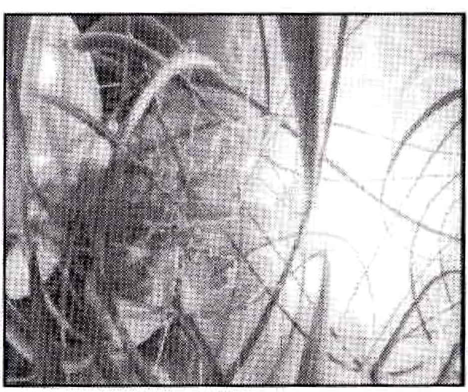
- Nu te grăbi, repetă Ana, dar deja nu se mai împotrivea. Am mângâiat-o pe picioare, ridicându-i rochia în același timp. Pielea ardea, și m-am grăbit să sting focul cu sărutări. Se lăsă pe spate în fotoliu, în fine părând că-mi cedează...

- Nu te grăbi, Veo, șopti Ana (deși fără să se mai împotrivească). Și mâine e o zi...

Am încremenit cu degetele arătătoare sub ața bikinilor ei, pe care începusem să-i depărtez de pielea arămie de pe șolduri... Tot Universul, de fapt, păru că-și ține respirația, să vadă de ce naiba s-a oprit prostu' ăla (adică eu).

M-am ridicat cu un salt care o sperie și, aruncându-mi o canadiană pe mine, m-am îndreptat furtunos spre ușă.

- Asta e, i-am zis din prag. Mulțumesc, iubito! Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine!

Cea mai frumoasă și mai delicată și în general cea mai orice vreți dvs. femeie pe care o dorisem vreodată rămăsese blocată pe fotoliu, probabil întrebându-se cu seriozitate dacă n-aveam un fir dus la scufiță. Cât despre mine, într-un minut eram în autobuz, probabil ultimul din seara aceea. Cuvintele Anei îmi oferiseră soluția unei probleme care mă frământa de două săptămâni, până la obsesie. Am năvălit ca o tornadă în sediul filialei românești a DAR, unde lucram de o jumătate de an. În birou era încă șeful, care se uită cam strâmb la mine.

– Am găsit, fură primele mele cuvinte. Ştiu de ce pleacă din Atlanta toţi bărbaţii!

Ne storceam creierii de vreo 15 zile să înlocuim în "Pe aripile vântului" războiul de secesiune cu ceva plauzibil, şi nu reuşisem. Dar vorbele Anei îmi destupaseră mintea.

– Îţi minte replica lui Scarlett, "şi mâine va fi o zi"? Ei bine, m-am, ăăă... gândit că ar putea fi modificată astfel: "şi mâine va fi o zi... pentru făcut dragoste!". Ai înţeles? Sexul este soluţia! În original, toate i se trag de la războiul de secesiune. Noi îl vom înlocui prin sex! Soţul ei, Charles Wilkinson, fraţii Tarleton, Fontaine şi toţi ceilalţi pleacă la Festivalul Sexului de la Gettysburg... Să mă scuze Margaret Mitchell, dar e singura soluţie. Toţi bărbaţii pleacă la Festivalul Sexului, la care participă Nordiştii, care sunt adepţii sexului oral, şi Sudiştii, care preferă sexul normal...

– Îmi pare rău, oftă şeful întinzându-se în fotoliu. Nu sună plauzibil.

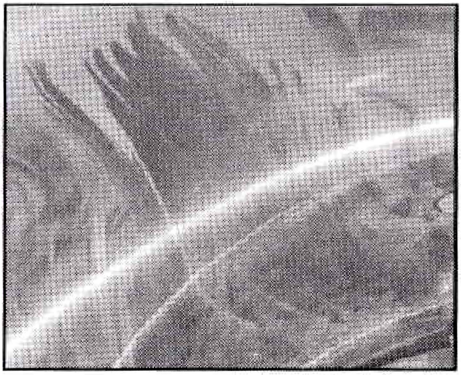
– Sună stupid, ştiu. Dar ce facem atunci, tăiem şi războiul?! Ce mai rămâne din roman?

– Ce mai rămâne?! Hai să-ţi arăt ceva, să te lămuresc; am primit-o ca model, cică să ne luăm după ea cu încredere, îmi spuse el şi scoase o broşurică pe care mi-o aruncă în braţe. Am crezut iniţial că era vreo reclamă la detergenţi sau împotriva SIDA, dar nu mică mi-a fost surprinderea să constat că cele opt (8!) pagini, scrise cu litere mari, corp 13, pentru proşti, erau... "Nimic nou pe frontispiciul de vest"!

Am simţit nevoia să mă aşez. Cred că, pentru prima dată de când fusesem cooptat de către Academia SUA în cadrul Departamentului pentru Adaptarea Romanelor – ca urmare a doctoratului meu în Margaret Mitchell –, îmi dădeam seama cu adevărat ce făceam. Îmi dădeam seama că nu ne adaptam cultura, ci o distrugeam.

Extratereştrii ne promiseseră că ne vor primi în NATO, însă cu condiţia să fim pacifişti. Iar pentru aceasta, ne apucasem să eliminăm din istorie, literatură, artă, ştiinţă şi telecomunicaţii tot ceea ce ne-ar fi putut arăta belicoşi: războaie, crime, răscoale, linşări, asasinate, masacre, pogromuri, cotropiri, violuri, măceluri, represiuni poliţieneşti, acte teroriste, psihopaţi, avorturi şi încă multe altele. La 27 februarie 2004, Pământul trebuia să apară în ochii (sau ce-or fi având ăia) celor de la NATO ca o fată mare sfioasă trăind într-un paradis al bunăstării, păcii şi huzurului.

Indiscutabil, merita încercat aproape orice pentru a accede la gradul de civilizaţie al unor comunităţi care exploatau hiperspaţiul de 140 de secole, pe când omul mai trăia încă în peşteri. Totuşi, unele voci se ridicaseră împotriva eradicării răului din istorie. "Răul, violenţa, crima trebuie eliminate din prezent, nu din trecut." "Să nu intrăm în NATO printr-o fraudă de proporţii, ca să zicem aşa, galactice." "De ce să ne dăm fată mare când noi suntem o târfă bătrână, drogată şi seropozitivă?!" "Campania de pacifizare este recoaserea himenului omenirii".

O vreme mă amăgisem si eu cu gândul că, dacă desfiinţăm armatele şi anihilăm criminalii, în fond eliminăm răul de-a binelea. Poate accidentul navei extraterestre fusese ceea ce-i lipsea Omului pentru a deveni o fiinţă completă, paşnică şi cu frica lui Dumnezeu. Şi totuşi, broşurica pe care mi-o dăduse şeful îmi provocase un şoc. Practic, ne negam trecutul. Iar fără trecut, nu mai ai viitor.

- Ce crezi că ne vor face extratereştrii dacă se prind că-i înşelăm? Ne distrug planeta, ne iau sclavi, ce ne fac?

- Probabil criticii lor literari ne vor bate obrazul, răspunse sec şeful. Dar n-avem ce face, Veo. Nu ne putem opune. Hai, du-te acasă. Te-o aştepta fata aia...

Ana! Uitasem complet de ea. M-am grăbit să ajung acasă... Dar era prea târziu. Ana plecase.

FRAGMENTE DIN JURNALUL LUI VEO GEORGE

2 septembrie 2002

Astăzi le-a venit altă idee. Cică degeaba se chinuie ei să modifice istoria, dacă în continuare expediem neîncetat în eter ştiri despre războaie, lovituri de stat, crime şi acte teroriste, prin intermediul emisiunilor radio şi TV. De aceea, aproape că nu m-am mai mirat când am auzit la ştiri că o delegaţie a SUA a vizitat un pod, o rafinărie şi o cazemată din Iugoslavia. "La bordul unui avion invizibil, oaspeţii americani au admirat peisajul şi, cum le-a deranjat simţul estetic, le-au făcut o favoare sârbilor şi, pe gratis, le-au mutat un pod la câteva zeci de metri mai încolo, pe bucăţele, cu o macara Tomahawk".

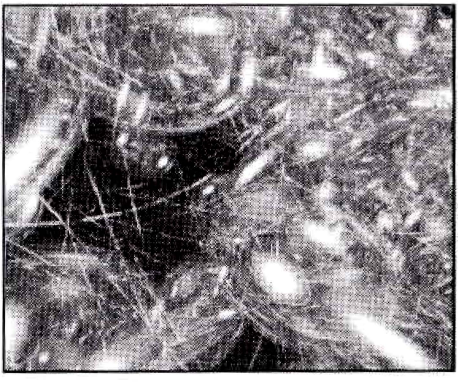
Deja începeam să trăim într-o societate schizofrenizată. Realitatea virtuală prindea tot mai mult teren în detrimentul realităţii naturale. Pentru că ce altceva decât realitate virtuală era să te uiţi la un lucru şi să vezi altul?

"Un grup turistic organizat de către agenţia NATO a vizitat în această noapte Iugoslavia. Grupul era format din 1500 de turişti, care s-au întreţinut cordial cu gazdele. La sfârşitul vizitei, 108 turişti s-au stabilit definitiv pe pământul iugoslav"...

16 martie 2003

Ana m-a sunat ieri. Era foarte supărată - un prieten foarte bun de-al ei a fost arestat deoarece fusese prins cu materiale video interzise. Mai precis, Poliţia Integrării găsise la el acasă o casetă video cu filmul "Independence Day". Ana m-a rugat să fac ceva, să vorbesc cu cei de la DAR, să tragă nişte sfori pentru a-l elibera pe bietul om.

La 1 ianuarie, Departamentul pentru Evidenţa Cinematografiei publicase o listă cu 2500 de filme care deveneau interzise prin lege. Posesorii filmelor "Star Wars", "Starship Troopers", "Platoon", "Tăcerea mieilor", "Tora Tora Tora", "Tunurile din Navarone" şi multe altele erau pasibili de închisoare între 10 şi 25 de ani. Am încercat să fac ceva pentru prietenul Anei, dar nu cred că se poate... În plus, decernarea premiilor Oscar s-a transformat într-o păruială între cineaşti şi Poliţia Integrării. Conflictul s-a încheiat cu operarea unor arestări în rândul cineaştilor, care, baricadaţi în clădire, au aruncat în capul poliţiştilor cu statuetele Oscar, rănind mai mulţi dintre ei. "Na şi-un Scorsese, na şi un Lelouch!", strigau cineaştii.

Cred c-o iau razna.

(...)

- Nu ştiu dacă ne dăm seama exact de ironia sorţii...

La ce anume vă referiți, domnule profesor?

Mă refer la faptul că extratereștrii nu ne-au cerut să avem un nivel tehnologic ridicat, nu ne-au pretins bogății naturale, n-au vrut aur sau mai știu eu ce... Ne-am fi mobilizat și ne-am fi dezvoltat tehnologic, am fi răscolit subsolul, i-am fi mulțumit cumva. Dar, culmea!, ei vor de la noi să fim pașnici și blânzi - adică exact ce nu putem fi! Ne cer pace, când noi o ducem într-un război de când ne știm. Istoria sângeroasă a războaielor, năvălirilor popoarelor migratoare, a revoluțiilor, genocidelor, pogromurilor nu poate fi ignorată. Homo Sapiens este, dincolo de pojghița de civilizație, un animal violent, brutal și sadic. S-au luptat familiile între ele, satele între ele, țările între ele, continentele între ele. Sunt convins că nu vom răbda prea mult până să ne luăm la harță cu civilizațiile de pe alte planete... Iar extratereștrii vor să fim pașnici!

Poate că exagerați. Cum să începem un război, și interplanetar pe deasupra, dacă nu mai avem arme?

A, asta se rezolvă. De pildă, putem trimite niște mineri să planteze flori pe Marte... (râsete)

Haideți, domne, fiți serios! "Războiul stelelor" cu ciomege?!

Dar și ce, domnule Tucă, noi cum am adoptat stilul de viață american cu chewing-gum făcut de turci și whisky arăbesc?!

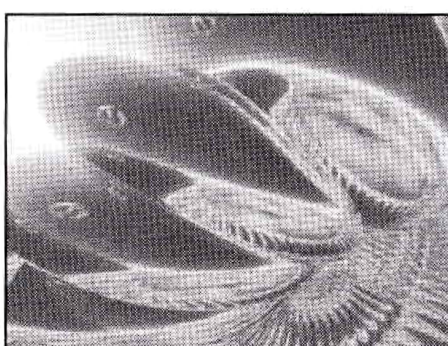
(din emisiunea "Tucă Show" de joi, 26 martie 2003)

Noica vs. Garcea în Piața Universității:

CIOCNIRI VIOLENTE ÎNTRE FILOSOFI ȘI JANDARMI

O demonstrație de protest organizată legal ieri, în Piața Universității, de către cadrele didactice din Facultatea de Filosofie s-a transformat într-o bătălie în toată regula, soldată cu moartea unui jandarm, 38 de răniți din ambele tabere și circa 50 de arestări.

Revendicarea manifestanților era ca și profesorii de filosofie să fie implicați în rescrierea istoriei. "Filologii rescriu Crimele din strada Morgii, rezultând astfel Rimele din strada Orgii. Ziariștii scriu că un grup de ceceni șturlubateci au organizat un distractiv foc de artificii în centrul Moscovei. Iar pentru această muncă, și filologii, și ziariștii primesc bani grei. În schimb, noi, filosofii, murim de foame. Noi nu avem ce rescrie în domeniul nostru. Nu e vina noastră că marele Kant n-a băgat și o intrigă polițistă în Critica rațiunii pure !", a declarat prof. Dana Opriș, decanul Facultății de Filosofie.

Inițial pașnici, manifestanții au scandat lozinci, cum ar fi:

"Unii iau bani cu Sven Hassel / Noi suntem săraci cu Russell!"

"Ilegal e Rutger Hauer / Ce facem cu Schopenhauer?"

"Dispar tunuri, bombe, alice / Da' nu vedeți ce scrie Nietzsche!"

"Noica, nu uita / Va veni și vremea ta!"

Violențele s-au declanșat după ce un jandarm a murit, din cauze încă neelucidate. Colegii săi au atacat cu bastoanele, iar filosofii cu tomuri

masive de specialitate. Dintre cei 38 de răniți, paradoxal, 31 erau jandarmi, un profesor declarând ulterior: "Ar trebui ca pe viitor jandarmii să fie înarmați nu cu pulane, ci cu tratate de filosofie. Se pare că sunt mai eficiente!". Cauzele morții jandarmului sunt neclare; e posibil ca acesta să fi suferit un atac de cord din cauza căldurii excesive. Un alt profesor a declarat însă, nu fără umor sinistru: "Aiurea stop cardiac. Cred c-a deschis o carte de Kant şi a făcut stop cerebral!".

(COTIDIANUL din 20 august 2003)

24 august 2003

Pe nepusă masă, m-am pomenit cu Ana la uşă. Tocmai lucram la refacerea romanului "Pădurea spânzuraților", de Liviu Rebreanu. Munceam tot pentru DAR, însă la secțiunea Literatură Română. De asemenea, colaboram şi cu Secția ştergere Războaie din cadrul Departamentului de Adaptare a Cinematografiei, Subdepartamentul Ecranizări.

Fata asta arăta tot mai bine de fiecare dată. Sau eram eu din ce în ce mai obsedat de ea? Foarte probabil, şi una, şi alta. O țineam în brațe şi mă gândeam uimit că este suficientă o singură îmbrățişare - nici măcar nu ne sărutasem, decât vag -, ca să mă simt fericit câteva clipe. Deşi ştiam limpede că n-a venit să mă ia de bărbat, deşi eram conştient că nu mă iubea (mă plăcea cumva, o atrăgea talentul meu literar, eram bun de pus pe rană, eram aspirină tamponată, habar n-am), deşi îmi dădeam seama că această fericire urma să ia sfârşit dureros de rapid, totuşi, câteva clipe, cu Ana în brațe, gustam dintr-o fericire după care, într-un fel, alergasem toată viața.

- Ce roman mai hăcuieşti acum? îmi zâmbi ea, aprinzându-şi o țigară. Nu mai văzusem niciodată o femeie care să fumeze atât de natural, delicat şi fără nici o urmă de vulgaritate.

- "Pădurea suspendaților". Ce mai face prietenul tău care-a fost arestat?

- A, i-au dat drumul după câteva luni. Este psihiatru şi aveau nevoie de un specialist pentru refacerea personalității lui Râmaru.

- Aaa, Râmaru, "celebrul cantautor care a avut câteva şlagăre în serie în anii '70, cum ar fi Casieriță singurică"?!

Am râs amândoi ținându-ne cu mâna de burtă... Apoi ne-am mai liniştit.

- Prietenul ăsta al tău... nu era chiar iubitul tău?

Se uită în ochii mei cu expresia nr. 13 din Catalogul Mutrițelor Anei, "De-ce-eşti-atât-de-rău-cu-biata-de-mine-încât-să-mi-aminteşti-de-chestii-care-mă-rănesc-şi-care-strică-plăcutul-moment-de-față?". Vrăjeală, desigur, dar îmi primisem răspunsul. Ca să schimb vorba, m-am apucat să-i povestesc despre "Pădurea suspendaților".

- Este un mare roman despre fotbal al lui Liviu Rebreanu.

- Un mare roman despre ce?! se amuză Ana (mutrița nr. 2, pe care o iubeam atâta şi care era naturală, nu ca cele de la 10 încolo).

- Cum ai auzit! Fotbalistul român Apostol Bologa evolua la echipa Austro-Ungariei, ceea ce îi provoacă

crize de conștiință, deoarece n-ar fi vrut să joace împotriva naționalei României. Selecționerul austriac Karg îl suspectează pe Bologa că ar vrea să treacă în team-ul valah. Deja, Karg eliminase din joc – sau, cum se mai spune, suspendase – un ceh, Svoboda. În final, atacantul Bologa vrea să treacă la selecționata României, dar e prins și el și, desigur, suspendat, din ordinul direct al FIFA – Federația Internă de Fotbal din Austria, reprezentată pe teren de Curtea Marțială - o curte de justiție sportivă care se întrunea în fiecare marți!

Or să te judece colegii tăi, scriitorii, se amuză Ana. Ne-a trebuit NATO din primul val!

De ce nu? Ce mai contează că mai avem o șansă peste 4 milenii?! Nouă ne trebuie azi leacul cancerului și nave hiperspațiale. Înțelegi? Exact așa cum deja n-o să-mi mai pese nici mie dacă o să te hotărăști să rămâi cu mine peste 40 de ani...

Veo... Să știi că-mi dau seama că tu ești cea mai bună variantă pe care o pot alege. Ești varianta ideală...

Dar ce? Nu ești idealistă?!

Am făcut dragoste, deși imaginea lui Apostol Bologa driblând honvezii și înscriind golul care avea să-l facă golgeterul primului campionat mondial (1914-1918) nu mi-a dat pace.

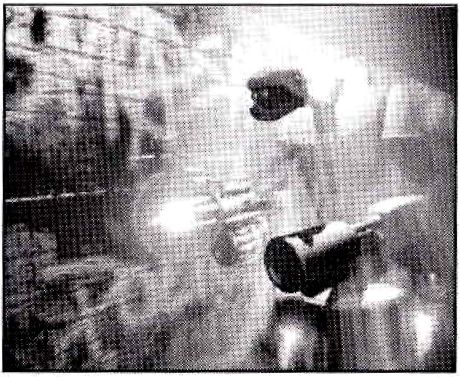
Ceva mai târziu, stăteam amândoi în pat, fumând pe întuneric. La televizor se vorbea ceva despre un "commando terorist" capturat la Londra pe când încerca să emită în spațiu filme ca "The Day The Earth Stood Still" și "Un pod prea îndepărtat".

Chiar crezi că o să reușim să-i păcălim pe extratereștri? întrebă Ana încet. Nu cumva ne chinuim ca proștii să ne distrugem cultura și istoria, în ideea că ei nu se vor prinde, și când încolo or să ne zică:

După stele suntem noi
Să ne-nțelegi ma' bine
După stele suntem noi care te facem pe tine
Terranii să tacă, scriem zi de zi pe foaie
Viața-n galaxie se bazează...

Crezi că-s așa de proști încât să nu-și dea seama că am mințit?

Și eu mă tem de chestia asta. E suficient să apară "teroriștii" și să spună despre Hiroshima, Katyn, Kosovo sau sateliții militari, să scape într-un fund de bibliotecă un roman de Alistair Maclean, să existe pe undeva bombe neexplodate dintr-al doilea război mondial... Și gata, ne vor prinde cu șoalda. Deși, dacă stai să te gândești, ne-am cam gândit la toate și am auzit că lucrează un miliard de oameni la refacerea istoriei, într-un fel sau altul. CI-ul se laudă chiar c-a eradicat șomajul...

Dar, totuși, dacă ne scapă ceva? Dacă totuși nu intrăm în NATO?

E ca și problema mea, i-am răspuns iubitei mele chinuite de întrebări existențiale. Stau cu NATO-n pat, NATO mă place, NATO mă vrea, sunt cea mai bună alegere... dar n-o să mă admită niciodată în inima ei !

De ce aduci vorba de chestia asta? (Păcăleală, iubito: e întuneric, și mutrița nr. 13 nu se vede!)

Gândește-te, fetiță frumoasă. Am

două mari probleme în viața mea: unu, Ana. Doi, NATO. Amândouă problemele se laudă că mă vor; dar mai vor și pe alții. Și când e să aleagă, NATO adoptă și ei metoda Ana: "Hai că plec acum, dar mai vorbim la un telescop..." și ne mai sună peste 4000 de ani! Auzi, iubito, nu cumva ești consilier la NATO?!

- Uite atunci cum facem, Veo. Dacă Pământul intră în NATO acum, ne despărțim definitiv. Dacă însă nu intră, rămân cu tine. Ce zici?

- Păi mă duc acum să mă fac terorist!

Am sărit din pat, începând să dansez gol prin cameră și să arunc prin aer cu foile de la "Pădurea suspendaților".

- Ce, bă Bologa, te și vedeai Hagi, ă?!

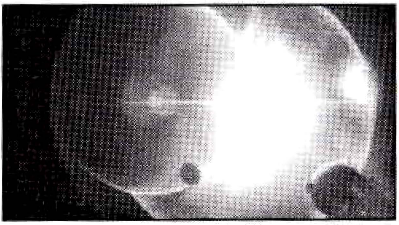
10 decembrie 2003

Mai sunt două luni și jumătate până la ziua Z, s-a muncit enorm, totul părea să meargă perfect... Și iată că a izbucnit un scandal care poate compromite totul: bisericile creștine au lansat un atac violent la adresa Consiliului Integrării, după ce acesta a cenzurat Biblia.

"În Biblie scrie limpede că textul ei, fiind sacru, inspirat de Dumnezeu, nu trebuie modificat, în nici un fel și sub nici un pretext", au argumentat înaltele fețe bisericești. "Cine va încălca legea divină va fi blestemat să ardă în Iad pentru veșnicie. Este foarte explicit menționat acest lucru".

CI, la rândul său, replicase că, deși respectul membrilor săi pentru Cartea Sfântă nu poate fi contestat[5], în definitiv Biblia nu era altceva decât o lungă cronică a asasinatelor, războaielor, fratricidelor, paricidelor, cataclismelor, trădărilor, perversiunilor sexuale și a multor alte fapte abjecte care ne-ar fi descalificat instantaneu din cursa pentru NATO. De aceea, se operase o "ajustare" a textului. "Biblia nu este un roman scris de un om", au ripostat clericii. "Biblia este un text divin, sunt cuvintele lui Dumnezeu. Nu poți să-l cenzurezi pe Dumnezeu! Odată modificată, Biblia este pângărită, desacralizată, fără valoare, inutilă. Amintiți-vă ce s-a întâmplat cu romanul lui Tolstoi. Război și pace s-a transformat, inițial, în Pace și altele, pentru ca apoi să se prefere forma și pace, dar, întrucât suna absurd, s-a mai schimbat încă o dată, în Pace. Însă nici acesta nu a fost finalul. În ultima clipă, o minte luminată a sesizat faptul că însuși cuvântul pace sugerează existența războiului (pace, în comparație cu ce?), așa încât, în final, titlul romanului a rămas Alb și negru. Or, acest lucru nu se poate face cu Biblia".

Deja devenea grav. Trebuia să renunțăm la prea multe pentru a intra în NATO. Pierderile deveneau mai mari decât câștigul. Mă întreb dacă nu scoseseră din Biblie și următorul verset din Evanghelia după Matei: Căci la ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, dar își va pierde viața?

5 "Într-adevăr, respectul membrilor săi pentru Biblie nu poate fi contestat", comentaseră sarcastic clericii angajați în polemică. "și e și normal. Dintre cei 13 lideri ai CI, 4 sunt buddhiști, 3 musulmani, unul evreu, altul ateu, iar dintre cei 4 creștini, unul este Martor al lui Iehova!".

2 februarie 2004

M-a sunat Ana, spunându-mi...

Cam aici se întrerupe jurnalul lui Veo George. Pentru că exact în timp ce el scria acele cuvinte, în întreaga lume a răsunat vaietul alarmei antiaeriene. Da! NATO îşi trimitea solia pe Pământ cu 25 de zile mai devreme. Dar CI-ul n-a fost luat prea tare prin surprindere - spre deosebire de majoritatea posturilor TV, care încă nu terminaseră pregătirile pentru marea transmisie în direct. Astfel, un post important de la noi - nu spui care - a rămas în istorica zi de 2.2.2004 fără animatorul de la Bingo, mare vedetă mare, plecat în concediu tocmai în Australia, în deşert[6].

În seara zilei de 2 februarie, Consiliul Integrării avea să prezinte delegaţilor NATO un film holografic în care era înfăţişată istoria civilizaţiei pământene, film retransmis în direct de majoritatea posturilor TV din lumea largă[7].

Pe de altă parte, inspectorii NATO urmau să se afle pe teren încă de la prânz, scotocind după, ştiu şi eu, tancuri, rachete sau bombe atomice. Sau poate doar bombardiere de pe apă. Desigur, n-aveau să găsească nimic din toate acestea, deoarece fuseseră dezamorsate şi topite de mult. Consiliul nu voia să rişte absolut nimic. Miliarde de cărţi, reviste, filme, fotografii, tablouri, înregistrări compromiţătoare de tot felul fuseseră distruse, armatele desfiinţate, silozurile atomice demolate, portavioanele transformate în vase de agrement.

[6] Un prieten care lucrează la postul TV în cauză mi-a descris ulterior scena întâlnirii dintre directorul postului şi vedeta Bingo, întoarsă la serviciu cu 5 zile după consumarea vizitei extratereştrilor:

- D-le director, sunt copleşit de ruşine, dar am fost complet izolat acolo, în deşert...

- Nici o problemă, dragă X. N-aveai de unde să ştii. Dar stai liniştit; după ce ai servit Bingo atâta timp cu devotament, nici Bingo nu te va lăsa la greu.

- Serios? Pot să-mi recapăt slujba mea de 4000 de dolari pe lună?

- Poţi din p***! Doar să fiu nebun. Dar am vorbit cu o cunoştinţă să te angajeze femeie de serviciu la Bingo Europa din Rădăuţi!

[7] Mai puţin 7abc, care programase o fascinantă transmisiune de la cenaclul Flacăra!

Filmul care arăta Galaxiei cum este Omul începea destul de plicticos, însă devenea mai interesant, cel puţin pentru noi, de-abia la capitolul mitologie.

De unde până acum omenirea urmărise crispată primele minute de film, acum se făcură auzite primele râsete. Olimpul era populat de zei haioşi, blânzi şi care îşi petreceau vremea spunând bancuri cu greci, cerându-şi scuze dacă se călcau pe picior şi ajutând muritorii la agricultură. Cronos era baby-sitter calificat, Atena şi Ares înfocaţi pacifişti, Afrodita moare fecioară şi virgină. Ahile, Patrocle, Paris şi Hector sunt tovarăşi, iar conflictul dintre ei are forma cea mai acerbă în partidele de X şi 0; şi tot aşa.

Cât despre Troia, aceasta era un soi de staţiune balneo-climaterică, unde a

avut loc nunta lui Paris cu Elena, nuntă care - grație entuziasmului colectiv - a durat 10 ani şi la care Ulise a venit într-un superb cal de lemn. Mare chestie!

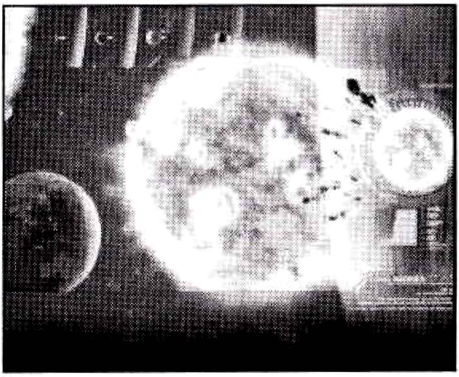
Cezar a murit de bătrânețe, la decenii întregi după fatidicul an 44 î.Hr., când senatorii revoltați i-au arătat obrazul, iar Cezar s-a lăsat de împărățit şi s-a retras la țară. - Plec singur în pribegie, spre a cultiva ogorul! - Vin şi eu, tată! - şi tu, Brutus?!...

Apariția şi dezvoltarea turismului era probabil partea filmului regizată de frații Zucker sau Wayans. Primele excursii organizate le-au făcut alde hunii, mongolii şi ostrogoții, prin Europa primului mileniu. Şi ei erau şarmanți, dar şi gazdele îi primeau cu căldură. Multă!

1492. "Ei, acum să vedem ce scuză de rahat a mai găsit Consiliul pentru exterminarea aztecilor", şi-au spus unii oameni. Păi pur şi simplu conchistadorii şi alde aztecii s-au înțeles de minune. Suflet sensibil, Cortez i-a convins că regele Spaniei e marfă şi că dacă votează cu el, într-o bună zi ei, incaşii, se vor îmbogăți din telenovele. Precolumbienii, la rândul lor persoane de o rară gingăşie, s-au înfrățit pe loc cu spaniolii - şi într-adevăr s-au îmbogățit din telenovele.

1789 - Revoluția Franceză. În ce a constat ea? După cum se ştie, "revoluție" înseamnă, etimologic, "rotație". Exact asta a făcut nobilimea franceză: conştienți că poporul se complăcea într-o trândăvie boemă, au hotărât un fel de rotație a cadrelor avant la lettre: "la să mai aibă şi poporul responsabilități, că toată ziua molfăie la cozonaci!", sau cam aşa ceva, a spus împărăteasa. În consecință, poporul a fost invitat în palat şi-n castele, să vadă şi ei ce greu e să fii nobil, iar nobilii au început să stea la cozi lungi pentru privilegiul de a se distra copios dându-se în leagăn, acele noi leagăne numite "ghilotine". Aşadar, am ajuns la secolul al XIX-lea şi nici urmă de războaie. Blândețea şi pacifismul lui Homo Sapiens vor deveni probabil etalon şi proverbiale în întreaga galaxie.

Undeva în America s-a consumat emoționantul si celebrul gest al apaşilor, comanşilor, lakoților şi al altor neamuri: în cadrul unei ceremonii înălțătoare desfăşurate la Little Bighorn, în 1876, căpetenia indiană Sitting Bull l-a silit pe generosul Custer să preia tot teritoriul dintre Marile Lacuri şi Mexic. Trebuie menționat că, de vreo 300 de ani, coloniştii se fereau ca dracu' de tămâie să preia administrația Americii de Nord, în ciuda insistențelor indienilor. Aceştia din urmă, confruntați cu un excedent aproape periculos ecologic de bizoni, castori şi alte animale, şi-au dat seama că singura lor soluție este să încredințeze problema Omului Alb, care era mai deştept. Omul Alb, care mai era pe deasupra omenos şi cinstit, refuzase, dar până la urmă Custer, suflet de aur, s-a sacrificat şi a primit.

Şi aşa ajungem la cele două campionate mondiale de fotbal, 1914-1918 şi 1939-1945. Dacă până acum imaginea omului era doar ridicolă, acum începea să devină de-a dreptul jignitoare. Meciurile de la Ypres, Stalingrad sau Londra rămân în memoria tuturor microbiştilor. (Hors concours, țarul Nikolai organiza un dramatic meci de hochei la Palatul de Iarnă, selecționata Dracilor Roşii câştigând partida şi rămânând în fruntea campionatului până în 1991).

Echipa evreilor a fost lanterna roșie a celui de al doilea campionat mondial, pierzând toate meciurile și fiind eliminați pe capete. Favoritele, Rusia și Germania (ultima fiind țara organizatoare a ambelor ediții), nu se înțeleg din cauza viziunilor diferite ale celor doi antrenori, Stalin și Hitler, și astfel outsider-ul, SUA, modifică soarta campionatului în meciul din Normandia. În final, Germania pierde campionatul, atât de usturător încât nu mai are dreptul să-și formeze echipă nici în ziua de azi! SUA reușesc să-i înfrângă pe jucătorii coach-ului Hirohito, în ultima clipă, printr-o "bombă" expediată de atacantul Paul Tibbets.

"Meciul rece" dintre ruși și americani (simbolizând spiritul competitiv dar necombatant al Omului) sau simbioza proverbială palestinieni-evrei - peste toate acestea se trece în viteză. Vine și ziua de 22 noiembrie 1963, care marchează unul dintre rarele incidente tragice de pe această planetă a liniștii și siguranței. În acea zi, Lee Harvey Oswald lucra liniștit în Depozitul de Cărți din Dallas, când deodată aude trecând afară convoiul președintelui Kennedy. Oswald se duce la geam, să-și salute și el conducătorul, însă din nefericire scapă cărțile pe care le avea în mână, acestea căzând drept în capul președintelui, aflat în trecere pe sub geamul clădirii. JFK moare, iar bietul Oswald, chinuit de remușcări deși fusese iertat de toată lumea, se sinucide înghițind un... rubin.

La numai șase ani după aceea are loc Festivalul de la Woodstock. Impresionați de calitatea actului muzical, oamenii muncii din Vietnam cer ca festivalul să aibă loc și în țara lor. Are loc o migrație spontană peste ocean a artiștilor americani, iar gazdele i-au primit cu atâta căldură, încât 58.000 de cântăreți au rămas pentru totdeauna în Vietnam, iar dintre cei întorși acasă, mulți au rămas toată viața cu o nostalgie cvasipatologică a concertelor rock de la, de pildă, Khe San (cum se spunea în vietnameză la Woodstock) sau Cypress Hill.

Societatea umană avansând pe noi culmi de progres și civilizație, are tot mai mult timp pentru manifestări culturale și sociale. Astfel, în 1968 are loc la Praga o paradă a modei rusești, "Revoluția de catifea"; velurul sovietic face ravagii. La începutul anilor '60, ca semn al simpatiei față de China, berlinezii ridică și ei un zid similar mândriei arhitectonice a harnicilor asiatici.

În 1989, un alt incident nefericit, s-ar putea spune atipic pentru planeta noastră: președintele României, în timpul unui discurs, se dezechilibrează și este gata-gata să cadă de pe acoperișul CC-ului. Îngrijorați, mai multe zeci de mii de cetățeni dau buzna în clădire să-i dea o mână de ajutor. Din cauza vibrațiilor pașilor însă, Cârmaciul cade în gol. În ultima clipă, se agață de un elicopter care trecea întâmplător pe acolo, iar pilotul nu sesizează că șeful statului atârnă dedesubt. Deși om la peste 70 de ani, el reușește să se țină de bara metalică până la Târgoviște, unde însă cedează și cade într-o curte - culmea, fix în capul nevesti-sii, aflată în vizită. Amândoi încetează din viață.

Acțiunile umanitare reprezintă o altă caracteristică umanistă proprie societății umane. De exemplu, în 1990, o iarnă aspră, neobișnuită pentru acea latitudine, îngheață tot Kuweitul. Săritor, președintele Irakului își trimite oamenii, pe cheltuiala sa, să aprindă puțurile de petrol din zonă, ca să se facă mai cald! Acțiunea reușește, dar din cauza fumului oamenii lui Saddam se rătăcesc. Atunci, salvatorii sunt la rândul lor salvați: aviația americană organizează vaste desfășurări de artificii, care să le indice rătăciților drumul către casă. Misiune îndeplinită!

Și astfel civilizația umană ajunge în anul 2002 d.Hr.: 6,66 miliarde de ființe inteligente, pașnice și blânde, trăind în comunități care se înțeleg excelent între ele. Firesc că ei ar dori să cunoască și alte civilizații, să călătorească și pe alte planete.

Acest lucru devine posibil în friguroasa, dar luminoasa dimineață de 27 februarie 2002, la limita dintre România și Bulgaria. Ce s-a întâmplat atunci?

Fiecare țară are la limitele sale statale un corp de ghizi profesioniști care observă și îndrumă eventualele persoane rătăcite. Coriolandru T. Paraschivescu era unul dintre acești ghizi. La ora 7:48, el a văzut apărând în fața sa, din senin, un gigantic corp din metal, levitând deasupra solului. În fața copleșitoarei apariții supranaturale levitând în aerul rece al dimineții, Coriolandru T. Paraschivescu a căzut în genunchi, descoperindu-se. De ce să nu recunoaștem, ghidul s-a și speriat puțin. Totuși, fiind profesionist, a acționat ca atare. "Hai să... hai să vedem ce-avem aici", a spus el, vorbind direct în reportofonul istoriei. Ca să fie sigur că nu are o halucinație, CTP a apucat un dispozitiv de explorare Kalașnikov și a trimis câteva zeci de mici sonde spre obiect, convingându-se că este material, real. Atunci l-a chemat pe ghidul șef, care a venit de urgență, l-a mângâiat pentru a-i alunga sperietura și i-a spus cuvinte duioase. După care modulul hiperspațial s-a prăbușit pe sol. În mod regretabil, dar perfect explicabil, ghidul-șef a căzut din foișor în urma șocului și a murit. "Să-l rugăm pe domnul robot să-l ajute!", a zis unul dintre ghizi, ignorând statutul ontologic al extraterestrului. Dar vizitatorul din alte stele deja pornise spre accidentat, pentru a-l reanima. A reușit acest lucru și astfel și-a câștigat instantaneu simpatia și respectul tuturor pământenilor. Restul se cunoaște.

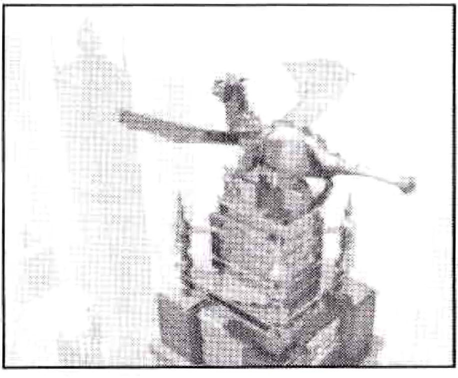
O tăcere mormântală s-a lăsat după încheierea holofilmului. Membrii delegației NATO s-au retras pentru a delibera. Se râsese mult și cu poftă în timpul filmului, dar, brusc, tuturor oamenilor le cam pierise zâmbetul. Intram sau nu intram în NATO? și dacă da, ce lucruri uluitoare ne vor dezvălui extratereștrii? și dacă nu, ce vom păți? Vom reuși oare să-i convingem că suntem pașnici, că nu vrem război, că nici măcar nu știm ce-i aia?!

Tensiunea atinsese punctul culminant atunci când unul dintre reprezentanții NATO a reintrat în sală și s-a postat sobru în fața microfonului. Aveam inima cât un purice. Ce va fi? NATO sau ANA?

- Stimați prieteni, frați întru rațiune, dragi pământeni, delegația NATO a examinat cu cea mai mare atenție materialul pregătit de dvs. cu atâta măiestrie, precum și datele sosite din teren de la inspectorii noștri, si am ajuns la următoarea concluzie: Pământul nu întrunește condițiile necesare pentru a fi integrat în NATO în primul val!

6,66 miliarde de oameni am ramas trăsniți de năuceală.

- Regretăm sincer această decizie, însă vom rămâne în contact periodic cu dvs. Din 200 în 200 de ani, o delegație a NATO va vizita Terra ca să...

- Nu-mi vine să cred, am spus eu, neștiind dacă mă gândeam la NATO sau la Ana.

- Permiteți-mi, onorate musafir - zicea generosul Wesley Clark, președintele ONU – să-mi exprim nedumerirea în legătură cu decizia dvs. Care este motivul pentru care nu am fost admiși în NATO? Doar suntem pașnici, n-avem conflicte nici între noi, nici cu alte planete, nu avem arme, nu purtăm războaie, doar ați văzut!

Acum doi ani ne-ați pus condiția să nu avem conflicte, nu?

Corect!

Păi, ați văzut, nici nu avem astfel de conflicte!

Corect!

Păi și atunci?! De ce nu ne admiteți în NATO?!

Îmi pare rău, dar nu se poate.

Dar de ce?! Suntem chiar așa de războinici?!

Extraterestrul se uită la generos ca la un copil care nu pricepe și căruia trebuie să-i explici cât mai simplu. Apoi vorbi:

Nu. Sunteți prea pașnici!!

EPILOG

3 februarie 2004

A doua zi după ce fusesem respinși, m-am pomenit de dimineață cu un telefon de la Ana. Și, după o oră, chiar cu Ana. Era mai frumoasă, mai sexy și mai delicată ca oricând.

Am stabilit că dacă nu intrăm în NATO, sunt a ta, zâmbi Ana. N-am intrat. Sunt a ta.

Nici nu mai știu ce s-a întâmplat până seara. De fapt, știu, dar sunt momente atât de unice, adevărate clipe de fericire, încât nu are rost să le aștern pe hârtie. Dacă vreodată s-ar putea publica toate combinațiile posibile de litere, începând din ziua aceea nu s-ar mai scrie nici un roman. Exact același lucru se întâmpla și acum. Sunt evenimente pe care nu are rost să le aștерni pe hârtie pentru a rămâne în memorie; ele însele rămân în memorie, și pot fi retrăite în minte mai bine decât evocându-le prin lectură.

Seara, beat de fericire sau poate de la șampanie, ne-am distrat copios urmărind la televizor potopul de reacții, opinii și declarații post-NATO.

Extratereștrii sunt niște bestii, care și-au bătut joc de așteptările umanității! Când ne vom reface flota spațială, o vom burduși cu rachete atomice și propun să-i ștergem pe extratereștri de pe fața pământului... mă rog, nu a pământului...

Dimpotrivă, NATO nu ne-a mințit cu nimic. Ei nu ne-au spus că trebuie să fim pașnici sau proști de buni, ci ne-au spus doar să nu avem conflicte! Că noi am crezut că asta înseamnă să fim hippioții galaxiei, e cu totul altceva. Ne-am păcălit crezând că dacă ne cer să fim pașnici, și ei sunt pașnici! Nu, voiau doar să nu le facem probleme. Cert este că niște minți strălucite de militari au considerat că metoda ideală de a intra în voia NATO e să părem o civilizație care nu știe ce-i aia război. Nici usturoi n-am mâncat, nici gura țevii nu ne miroase! și ne-am prefăcut atât de bine, încât probabil ni s-a dus buhul că suntem pămpălăii cosmici, Papă-lapte din Calea Laptelui, ciuca bătăilor din fundul galaxiei...

Un alt reportaj îi înfățișa pe cei din CI trăgând disperați de delegații NATO, care, cu valizele în mână, se grăbeau să plece spre modulul hiperspațial, imediat după anunțarea deciziei.

Dar avem arme, avem milioane de arme! se jura disperat cutare șef de stat. Le-am ascuns doar ca să părem pașnici...

Da, sunt convins, răspundea placid extraterestrul.

Avem zeci de mii de focoase nucleare! Am lansat bombe atomice, am omorât sute de mii de oameni într-o clipă!

Mai subțire cu SF-ul, tataie, îl bătea extraterestrul pe umăr, cu înțelegere.

Doi unii dintre membrii delegației NATO de-abia se mai puteau abține să nu râdă, făcându-se că își suflă nasul sau că se uită pe pereți.

- Nu, serios! Iar războaie, phuaaa... Ne-am măcelărit între noi în războaie de când ne ştim!
- Aţi vrea voi!
- Suntem criminali, fioroşi, demenţi! îşi smulgea părul din cap un alt preşedinte. Trecem cu tancul peste oameni, hăcuim copii, asasinăm tot ce răsuflă!
- Da, vă cred, răspundea un alt ET. Şi pariez că vă puneţi şi piedică, nu?!
Extratereştrii deja râdeau acum de căpiau, fără să se mai ascundă.
- În ce infern am nimerit! hohotea unul dintre ei. Ce brute! Auzi, îşi bagă degetele în urechi unul la altul! A-ha-ha-haaa...
- Să fugim, băieţi, până nu ne atacă mămăile cu mătura!
Râdeam şi noi uitându-ne la televizor, râdeam cu hohote, cu urlete.
- Stii ceva, Ana? Dacă faptul că n-am fost admişi în NATO este preţul pe care l-am plătit ca să fiu cu tine... ei bine, eu zic că merită!
Ana, zâmbind, mă sărută, aşa cum ştia ea, dulce, convingător şi aducător de multă adrenalină şi dragoste.
- Linguşitorule, şopti iubita mea.

18 februarie 2004

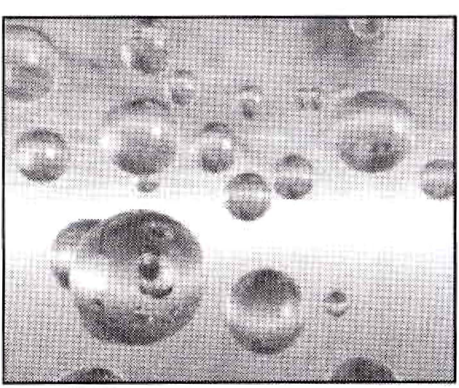
A doua zi, când m-am trezit, Ana plecase.
Au trecut două săptămâni de atunci, şi n-a dat nici un semn de viaţă. Am înţeles deja că nici nu va mai da. Am fost foarte, foarte furios, dar acum mi-a mai trecut. Am înţeles că, aşa cum nici NATO nu şi-au bătut joc de noi, dându-ne speranţa că ne vor admite, apoi lăsându-ne cu ochii în pitica galbenă, tot aşa nici Ana nu-şi bătuse joc de mine, aşa cum crezusem iniţial, pradă supărării şi durerii. Nu, pur şi simplu Ana îmi dăduse exact atât de mult cât putea ea să-mi dea. Nu avea rost să pretind mai mult, să-i cer ce nu-mi putea da. Va trebui să fiu fericit cu ce mi-a dat, să mi-o scot din minte şi, cu vremea, s-o uit definitiv. Viaţa merge mai departe.

(...)

16 februarie 2015

(...) A, da, 16 februarie... Azi e ziua Anei... Ana, de care mă îndrăgostisem cu vreo 12 ani în urmă... Ce-o mai face? Oricum, nu mai contează: am uitat-o. Am iubit-o, poate, odată, dar acum, după atâta timp... mi-a trecut[9].

[9] Ce vrăjeală!

A (VERY) SHORT STORY OF THE EUROPEAN SCIENCE FICTION CONVENTIONS

1972, July 12th-16th, TRIESTE (Italy)

Guests of Honour

John Brunner (United Kingdom)
Kurt Steiner (Andre Ruellan, France)
Roberto Vacca (Italy)

European Awards

Artists:
Karel Thole (Italy)

Specialized Professional Magazine:
„Nueva Dimension" (Spain)

Non-specialized Professional Magazine:
„Viaţa Românească" (România)

Fanzine:
„Speculations" (United Kingdom)

Comics:
Lone Sloane by Philippe Druillet (France)

European SF Special Awards

Novel:
Sam, Paul Van Herck (Belgium)
Ortog et les tenebres, Kurt Steiner (France)
A Feladat, Peter Zsoldos (Hungary)
Autocrisi, Pierfrancesco Prosperi (Italy)
De maakten en de speyers, Jacob Carossa (Netherlands)
Vi...ulă un taur, Sergiu Fărcăşan (România)
Amor en una Isla Verde, Gabriel Bermudez (Spain)
Detta är Verklighelen, Bertil Matensson (Sweden)
All Judgement Fled, James White (United Kingdom)

Short Story:
De Kapurlijkse, Eddy C. Bertin (Belgium)
L'Assassinat de l'Oiseau Bleu, Daniel Walther (France)
Sempiternin, Lajos Mesterhazi (Hungary)
Dove muore l'Astragalo, Livio Horrakh (Italy)
Eige•sche Zee, Carl Lans (Netherlands)
Altarul zeilor stohastici, Adrian Rogoz (România)
Spranget, Carl Johan Holzhausen (Sweden)
Lucifer, Edwin C. Tubb (United Kingdom)

Dramatic Production:
Man Den, Der Tankte Ting, Film (Denmark)
La Ragazza di Latta, Film (Italy)
De Kleine Mannetjes van Mars, Radiophonic play for children (Netherlands)
Deadline, Film (Sweden)
UFO, TV Serial (United Kingdom)

Artists:
Jean-Francois Jamoul (France)
Andras Miklos Saros (Hungary)
N. van Welzenes (Netherlands)
Nicolae Săftoiu (România)
Enrique Torres (Enrich) (Spain)
Sven O. Gripsborn (Sweden)
Arthur Thompson (Atom) (United Kingdom)

Specialized Proffesional Magazine:
Galassia (Spain)

Non-specialized Professional Magazine:
Ciso - SF & Comics (Belgium)
Le Magazine Litteraire: La Science-Fiction (France)
Fenarete: Fantascienza & Futuribile (Italy)
Stripschrift: SF & Comics (Netherlands)
Yorick: Teatro y Ciencia-Ficcion (Spain)

Fanzine:
Austria - Quarber Merkur
Belgium - Kosmos
France - Nyarlathotep
Hungary - SF Tajekoztato

Italy - Notiziario CCSF
Netherlands - Holland-SF
România - Solaris
Spain - Fundacion
Sweden - SF Forum
Turkey - Antares

Comics:
Belgium - Yoko Tsuno, R. Leloup
Netherlands - Arman en Ilva, The Tjong King
Spain - Haxtur, Victor de la Fuente
Sweden - Blixt Gordon, Lars Olsson

Essay, Biography, Bibliography:
Hungary - A Fantazia Irodalma, Laszlo Urban
Netherlands - 100 jaar SF in Nederland, Dick Scheepstra
România - Vârsta de Aur a Anticipației Românești, Ion Hobana
Spain - La SF: Contramitologia del Siglo XX, Carlo Frabetti;
Ray Bradbury - Humanista del Futuro, Jose Luis Garci
Sweden - SF Articles in v'Sydsvenska Dagbladet', Sven Christer Swahn

1976, August 19th-22nd, POZNAN (Poland)

Guests of Honour
Brian Aldiss (United Kingdom)
Herbert Franke (West Germany)
Gerard Klein (France)
Manuel van Loggem (The Netherlands)
Pierre Versins (France-Suisse)

Big Awards:
Stanislaw Lem, for all his literary work
Alexei Leonov, for his cosmic paintings

Awards:
Roland Aldenberg (Sweden)
Brian Aldiss (United Kingdom)
Gerhardt Brandstner (German Democratic Republic)
Czeslaw Chruszczewski (Poland)
Vladimir Colin (Romania)
Liuben Dilov (Bulgaria)
Herbert Franke (West Germany)
Peter Harris (Norway)
Jacques van Herp (Belgium)
Gerard Klein (France)
Ivan Lalic (Yugoslavia)
Miguel Masriera (Spain)
Eremei Parnov (Soviet Union)
Jannick Storn (Denmark)
Karel Thole (Italy)
Peter Zsoldos (Hungary)

Bruna Publishing House (Holland)
Ides et Autres (anthologies of translations from Belgium)
Interpress Magazine (Czechoslovakia)

1974, July 8th-13th GRENOBLE (France)*

1974, July 8th-13th GRENOBLE (France)*

Guest of Honour
Pierre Versins (France)

Awards

Publishing House:
"J'ai Lu" (France)

Story
Jean-Pierre Andrevon (France)

Professional Magazin
"Galaktika" (Hungary)

* Incomplete list

1978, November 1st-5th, BRUXELLES (Belgium)

Guests of Honour
A.E. van Vogt (U.S.A.)
Frank Kelly Freas (U.S.A.)
Paul Naschy (Spain)
Thomas Owen (Belgium)
Eduardo Goligorsky (Argentine)

Science Fiction Awards
Series:
Ailleurs et demain („Robert Laffont", France)
Anthology:
Planete socialiste („Kesselring", Switzerland)

Novel:
Les hauteurs beantes by Alexandre Zinoviev (Soviet dissident)

Collection:
Low Flying Aircraft by James Ballard (United Kingdom)

Professional Magazine:
„Futurs" (France)

Semi-Professional Magazine:
„Orbit" (the Netherlands)

Fanzine:
„Zikkurath" (Spain)

Essay:
Le frontiere dell'ignoto by Vittorio Curtoni (Italy)

Cycle of novels:
La Saga de los Aznar by George H. White (Spain)

Artist:
Chris Foss (United Kingdom)
Comics:
Mallis by Claude Auclair (France)

Film:
The Man who Fell to Earth by Nicholas Roeg (United Kingdom)
Play:
Sodomaquina by Carlo Frabetti (Spain)

Translator:
Zoran Zivkovic (Yugoslavia)
Fantastic and Fantasy Awards
Publishing House:
Marabout (Belgium)

Anthologists:
Jacques Goimard and Roland Stragliati (France)

Novel:
Foret interdite by Mircea Eliade (Romania)

Collection:
Derriere le mur blanc by Eddy C. Bertin (Belgium)

Proffesional Magazine:
„Terzo occhio" (Italy)
Semi-professional Magazine:
„Cahiers Jean Ray" (Belgium)

Fanzine:
„Odyssee" (Belgium)

Essay:
Un nouveau fantastique by Jean-Pierre Baronian (Belgium)

Cycle of novels:
Bob Morane by Henri Vernes (Belgium)

Artist:
Gaston Bogaert (Belgium)
Comics:
Il dono by Roberto Bonadimani (Italy)

Film Actor:
Paul Naschy (Spain)

Playwright:
Slawomir Mrozek (Poland)

Translator:
Roberta Rambelli (Italy)

1980, May 1st-4th, STRESA (Italy)

Guests of Honor
Ion Hobana (Romania)
Karel Thole (Italy)

Awards

Novel, ex aequo:
The White Dragon by Anne McCafrey (United Kingdom)
Babel by Vladimir Colin (Romania)

Story, ex aequo:
Der Rote Kristallplanet by Gerd Maximovic (West Germany)
Evadarea lui Algernon by Gheorghe Săsărman (Romania)
Artist, ex aequo:
Franco Storchi (Italy)
Roger Dean (United Kingdom)

Publishing Houses, ex aequo:
Editrice Nord (Italy)

Krajowa Wydawnicza (Poland)

Fanzine, ex aequo:
„SF...ere" (Italy)
„Omicron" (Romania)

Film, ex aequo:
Scontri stellari by Luigi Cozzi (Italy)
Cover coga trebiti ubiti (Yugoslavia)

Comics, ex aequo
Rosa di stelle by Roberto Bonadimani (Italy)
În lumea lui Harap Alb by Sandu Florea (Romania)

Special Awards

Author, ex aequo:
John Brunner (United Kingdom)
Stanislaw Lem (Poland)

Artist:
Karel Thole (Italy)

Essay, ex aequo:
20.000 pagine alla ricerca di Jules Verne by Ion Hobana (Romania)
Lovecraft by S. Fusco and G. de Turris (Italy)

Fan, ex aequo:
Waldemar Kumming (West Germany)
Andrej Pruszynski (Poland)

Best artwork exhibited during Eurocon:
Oliviero Berni (Italy)

1982, August 20th-22nd, MÖNCHENGLADBACH (West Germany)

Awards

Publishing House, ex aequo:
Heyne (West Germany)
KAW (Poland)

Authors:
Arkadi and Boris Strugatski (Soviet Union)
Jacques Sadoul (France)
John Brunner (United Kingdom)

Professional and Semi-professional Magazine:
„Antares" (France)

Fanzine:
„Shards of Babel" (Holland)

1983, September 16th-18th, LJUBLJANA (Yugoslavia)

Awards

Professional Magazin, ex aequo:
„Fantastyka" (Poland)
„Solaris" (West Germany)

Book, ex aequo:
Ljudju, zvezde, vesolja by Bajt (Yugoslavia)
Zvid by Scerbakov (Soviet Union)

Fanzine, ex aequo:
„Shards of Babel" (Holland)
„Kvazar" (Poland)

Publishing House, ex aequo:
Tehniska Zalozba Slovenije (Yugoslavia)
Galaktika (Bulgaria)

Author, ex aequo:
Istvan Nemere (Hungary)
Christopher Priest (United Kingdom)

1984, April 20th-23th, BRIGHTON (United Kingdom)

Guests of Honour
Pierre Barbet (France)
Waldemar Kumming (West Germany)
Josef Nesvadba (Czechoslovakia)
Christopher Priest (United Kingdom)
Roger Zelazny (U.S.A.)

Awards

Special award, ex aequo:
Science in SF by Nicholls, Langford and Stableford (United Kingdom)
Centre International pour documentation sur la litterature de l'etrange (Belgium)
Eremei Parnov (Soviet Union)

Novelist, ex aequo:
John Brunner (United Kingdom)
Gianluigi Zuddas (Italy)
Janusz Zajdel (Poland)

Short story writer, ex aequo:
James Ballard (United Kingdom)
A. de Ceglie (Italy)
Kiril Buliciov (Soviet Union)

Artist, ex aequo:
D. Hardy (United Kingdom)
G. Festino (Italy)
R. Wojtinski (Poland)

Publishing House, ex aequo:
Gollancz (United Kingdom)
Fleuve Noir (France)
Mir (Soviet Union)

Professional Magazine, ex aequo:
„Foundation" (United Kingdom)
„Fiction" (France)
„Sirius" (Yugoslavia)

Fanzine, ex aequo:
„Epsilon" (United Kingdom)
„Andromeda Nachrichten" (West Germany)
„Helion" (Romania)

Screenwriter, ex aequo:
R. Erler (West Germany)
Cinghiz Aitmanov (Soviet Union)

Film director, ex aequo:
P. Szulkin (Poland)
M. Jankovits (Hungary)

1986, July 10th-13th, ZAGREB (Yugoslavia)

Special Award
Iskry (Poland)
Solfanelli Editore (Italy)

Magazine
Urania (Italy)
Sirius (Yugoslavia)
Fantastika (Poland)
Galaktika (Hungary)
Jules Verne Magazinet (Sweden)
Zapisnk (Czechoslovakia)

Fanzine
La Spada Spezzata (Italy)
Fikcje (Poland)
Ikarie (Czechoslovakia)

Publisher
Heyne Verlag (Germany)
Gollancz (United Kingdom)
Denoel (France)
Alfa (Poland)
Mora (Hungary)
Fanucci (Italy)

Editor
Wolfgang Jeschke (Germany)
Jacques Sadoul (France)
Peter Kuczka (Hungary)
Sandro Pergameno (Italy)
Adam Hollanek (Poland)

Television
Bogdanoff

Posthumous Prize
Julia Verlanger
Janusz Zajdel

1987, October 29th - November 1st, MONTPELLIER (France)

Guests of Honour

Jacques Barberi (France)
David Brin (U.S.A.)
Philip Caza (France)
Jean Pierre Hubert (France)
Michel Jeury (France)
Renato Pestriniero (Italy)
Keith Roberts (United Kingdom)
Kim Stanley Robinson (U.S.A.)
Wojtek Siudmak (France)
Jo'lle Wintrebert (France)

Awards

Bulgaria
Rumen Urumov, for his artwork
Liubomir Nikolov, for his novel Earthform in the Summerwind

France
Michel Jeury, for all his literrary work
Yves Fremion, for his collection of stories R•ves du sable, châteaux de sang
Pierre Christin and Jean-Claude Mezieres for their comics-series Valerian
Ailleurs et demain, series edited by Gerard Klein („Robert Laffont")

German Democratic Republic
„Lichtjahr", almanac edited by Eric Simon

Hungary
Miklos Monus, for his novel He and It
Csaba Jancso, for his graphic work
Nepszava Publishing House
Fanzine „Metamorphozis"

Italy
Renato Pestriniero, for his novel Il nido al di la dell'ombra
Cosmo Argento, series edited by Piergiorgio Nicolazzini („Editrice Nord")
Magazine „Dimensione Cosmica"
Annarita Guarneri, for his translations

Poland
Wiktor Zwikiewicz, for all his literary work
Iskry Publishing House
Fanzine „Fenkis"

Portugal
Joao Ancieto, for his novel O desafio
Alvaro de Sousa Holstein Ferreira and Joao Manuel Morais for their Bibliografia da Ficcao Cientifica e Fantasia Portuguesa
Contacto, series edited by Joao Manuel Barreiros (Gradiva)

România
Victor Kernbach, for all his literary work
Cristian Tudor Popescu, for his short stories
Fantastic Club, series („Albatros")
„Anticipația", almanac published by the magazine „Știință și Tehnică"
Fanzine „Paradox"

Soviet Union
Arkadi and Boris Strugatski, for all their work
Vitali Babenko, for his short stories
Cosmonaut Gheorghi Gretchko, for the TV-series Fantastic World
Detskaia Literatura Publishing House
Magazine „Prostor"
Maria Ossintseva, for her translations

Spain
Fanzine „Transito"

1988, July 7th-10th, BUDAPEST (Hungary)

Unfortunately, we couldn't succeed to find any information about this Convention.

1989, May 18th-21st, SAN MARINO

Guests of Honour

Brian Aldiss (United Kingdom)
Harry Harrison (U.S.A.)
Ion Hobana (Romania)
Sam Lundwall (Sweden)
Frederik Pohl (U.S.A.)
Norman Spinrad (U.S.A.)

Awards

Bulgaria
Vessela Lutzkanova, for all her literary work
Palmen Avramov, for his artwork
Magazine FEP („Fantastika, Evristika, Prognostika")

Finland
Author: Karl Nenonen
Ursa Publishing House

Magazine „Portti"

Hungary
Laszlo Isrincze, for all his literary work
Hugo Preyer, for his novel
Galaktikai j‡tekom
Artist: Ivan Marko
Vega Publishing House
Magazine „Elixir"

Italy
Lino Aldani, for all his literary work
Karel Thole, for all his artwork
Ernesto Vegetti, for promoting SF
„Marino Solfanelli" Publishing House
Magazine „Urania"

Poland
Critic: Andrzej Niewiadowski
Artist: Dariusz Chojnacki
Alfa Publishing House
The editorial staff of the magazines
Fantastyka, MalaFantastyka,
Fantastyka Comics

Portugal
Author: Romeu de Melo
Livros do Brasil, for Argonauta series

România
Vladimir Colin, for all his literary work
Cornel Robu, for his critical edition of Victor Anestin's work
„Romanian Review", for the issue dedicated to the Romanian SF
Fanzine „Helion"
Artist, ex aequo: Traian Abruda and Cornel Ionicelli

Soviet Union
Author and screen writer:
Karen Shahnasarov
Sovetscaia Rossia Publishing House

Spain
Author: Carlos Cidoncha
Fanzine Berserkr

Yugoslavia
Artist: Igor Kordey
Zivko Prodanovic,
for his SF Bibliography in Braille

1990, November 1st-4th, FAYENCE (France)

Awards

Authors, ex aequo:
Romulus Bărbulescu and George Anania (România)

Artist:
Philippe Druillet (France)

Publisher:
Wiktor Bukato (Poland)

Magazine:
„Ikarie" (Czechoslovakia)

Promoter:
Boris Zavgorodni (Soviet Union)

Encouragement awards

Mihail Grămescu (România)
Lukin couple (Soviet Union)
Joszef Nemeth (Hungary)
Bernard Simonay (France)
Martin Zhouf (Czechoslovakia)

Best artwork exhibited during Eurocon
Aurel Manole (România)

1991, May 9th-12th, KRAKOW (Poland)

Guests of Honour

Poul Anderson (U.S.A.)
Gianfranco Viviani (Italy)

Fan Guests of Honour

Roelof Goudriaan (the Netherlands)
Boris Zavgorodni (Soviet Union)

Hall of Fame

Author:
Stanislaw Lem (Poland)

Artist:
Kaja Saundek (Czecho-Slovakia)

Publisher:
Unwin Hyman (United Kingdom),

Magazine:
„Interzone" (United Kingdom)
Promoter:
Kees van Toorn (the Netherlands)

Encouragement Awards

Eric Brown (United Kingdom)
Johan Desseyn (Belgium)
Paul Harland (the Netherlands)
Vilma Kaadleckova (Czecho-Slovakia)
Andrei Lazarchuk (Soviet Union)
Evaldas Liutkevicius (Lithuania)
Maria J. Pfannholz (Germany)
Val Todorov (Bulgaria)
Daniele Vecchi (Italy)

Best artwork exhibited during EuroCon
Vasile Sas (România)

1992, April 24th-26th, FREUDENSTADT (Germany)

Guests of Honour
Iain Banks (United Kingdom)
John Brunner (United Kingdom)
James P. Hogan
Norman Spinrad (U.S.A.)
Daniel Walther (France)

Hall of Fame

Author:
Arkadi and Boris Strugatski (Russia)

Artist:
Teodor Rotreki (Czecho-Slovakia)
Publisher:
Heyne (Germany)

Magazine:
„Foundation" (United Kingdom)
Promoter, ex aequo:
Vladimir Ververka and Alexander Hlinka (Czecho-Slovakia)

1993, April 8th-12th, ST. HELLIER - JERSEY (United Kingdom)

Guests of Honour
John Brunner (United Kingdom)
George R.R. Martin (U.S.A.)
Karel Thole (Italy)

Fan Guests of Honour
Larry van der Putte (the Netherlands)

Hall of Fame

Author:
Iain Banks (United Kingdom)

Artist:
Jim Burns (United Kingdom)

Publisher:
Phantom Press International (Poland)

Magazine:
„Anticipația" (România)

Promoter:
Larry van der Putte (the Netherlands)

Spirit of Dedication
Best artwork exhibited during Eurocon:
Gilles Francescano (France)
Best Magazine:
BEM (Spain)
Encouragement Awards

Sue Thomas (United Kingdom)
Fons Boelanders (Belgium)
Radoslaw Dylis (Poland)
Josef Zarnay (Slovakia)
Vasily Zvygintsev (Russia)
Ludmilla Kozinets (Ukraine)
Alexandru Ungureanu (România)
Cato Sture (Norway)
G. Nagy Pal (Hungary)
Paolo Brera (Italy)
Paco Roca (Spain)
Jean Pierre Planque (France)

1994, May 26th-29th TIMIŞOARA (România)

Guests of Honour

John Brunner (United Kingdom)
Joe Haldeman (U.S.A.)
Moebius (France)
Norman Spinrad (U.S.A.)

Hall of Fame
Author:
Boris Shtern (Ukraine)
Artist: Dimitre Iankov (Bulgaria)
Publishing House: Nemira (România)
Magazine: Jurnalul SF (România)
Promoter:
Cornel Secu (România)
Honorary Award
Ivailo Runev (Bulgaria) (post-mortem)

Spirit of Dedication Awards

Fanzine:
Concatenation (United Kingdom)

Best Performance:
Adrian Budritzan's Laser Show (România)

Work of Art:
Tudor Popa (România)

Encouragement Awards
Christo Poshtakov (Bulgaria)
Risto Isomaki (Finland)
Jeff Noon (United Kingdom)
Lev Vershenen (Ukraine)
Tudor Popa (România)
Special Prize
Alexandru Mironov (România) - for his contribution to euROcon '94

1995, August 24h-28th GLASGOW (United Kingdom)

Guests of Honour
Samuel R. Delany (U.S.A.)
Gerry Anderson

Fan Guests of Honour
Vince Clarke

Hall of Fame

Author:
Alain le Bussy (France)

Artist:
Juraj Maxon (Slovakia)

Publisher:
Babel Publications (Netherlands)

Magazine:
Andromeda Nachrichten (Germany)

Promoter:
Jaroslav Olsa (Czech Republic)

1996, VILNIUS (Lithuania)

Hall of Fame

Author:
Andrezj Sapkowski (Poland)

Artist:
Denis Martynets (Ukraine)

Publisher:
Eridanas (Lithuania)

Magazine:
Alien Contact (Germany)

Promoter:
[illegible]minas Beresnevicius (Lithuania)

Translator:
Aleksander Scherbakov (Russia)

Spirit of Dedication Award
Fanzine: SF Journalen (Sweden)

Encouragement Awards
Marian & Sergei Diachenko (Ukraine)
George Ceauşu (Romania)

Special Prize
Igor Shaganov (Ukraine)

1997, October 23rd-28th DUBLIN (Ireland)

Hall of Fame

Author:
Rafal A. Ziemkiewicz (Poland)

Artist:
Michael Marrak (Germany)

Publisher:
Hans-Joachim Bernt (Germany)
Dorota Malinowska (Poland)

Magazine:
Albedo 1 (Ireland)

Promoter:
Concatenation Team (Romania/Spain/UK and others)

Translator:
Lech Jeczmyk (Poland)

Spirit of Dedication Award
Small Press - Albedo 1 (Ireland)

Encouragement Awards
Alvin Reniers (Belgium)
Markus Hammerschmitt (Germany)

1999, DORTMUND (Germany)

Hall of Fame

Author:
James White (Ireland)

Artist:
Zdislaw Beksinski (Poland)

Publisher:
Albedo 1 (Ireland)
Weitbrecht (Germany)

Magazine:
Delos (Italy)

Promoter:
Ela Gepfert (Poland)

Translator:
Arek Nakoniecznik (Poland)

Spirit of Dedication Award
Fanzine: Czerwony Krazel (Red Dwarf) (Poland)

Encouragement Awards
Equip Grua (Spain)
Aurel Cărăşel (România)

2000, GDANSK (Poland)

Hall of Fame

Author:
Ken MacLeod (United Kingdom)

Translator:
Rolf Andersen (Norway)

Promoter:
Emanuel Ikonomov (Bulgaria)

Journal:
Esli (Russia)

Publisher:
Eide Forlag (Norway)

Artist:
Woytek Siudmak (Poland)

Fanzine:
Miesiecznik (Poland)

Encouragement Awards
Anton Pervushkin (Russia)
Nikolay Todorov (Bulgaria)
Anna Lee (Ukraine)
Anna Brzezinska (Poland)
Liviu Radu (România)
Sabine Wedermeyer (Germany)

euROcon 2001 Atlantykron

www.atlantykron.org

organizatori

Ministerul Tineretului şi Sportului (MTS)

Federaţia Naţională de Tineret pentru Science Fiction (FNTSF)

World Genesis Foundation (New York)

Centrul pentru Studii Complexe (CSC)

Time Travel Research Center (New York)

Fundaţia SocRaTeE

Societatea Ştiinţă & Tehnică

MINISTERUL TINERETULUI ROMANIA ROMANIA Si SPORTULUI

FNTSF

THE WORLD GENESIS FOUNDATION

C C S

TIME TRAVEL RESEARCH CENTER

FUNDAŢIA SocRaTeE

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

Manifestare desfăşurată sub egida UNESCO.

Comisia Naţională a României pentru UNESCO

COMMISSION NATIONALE DE ROUMANIE • NATIONAL COMMISSION OF ROMANIA

United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization